Τὸ φύλλον δραχ. 3 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δραχ. 5.—

ΗΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὲς 120. Ἑξάμηνη δραχ. 65. Τρίμηνη δραχ. 35.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50· Ἀμερικῆς δολλάρια 3.—Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 47ος | *Ἀθῆναι, 3 Φεβρουαρίου 1940* | *Ἔτος 62ον.—Ἀριθ. 10*

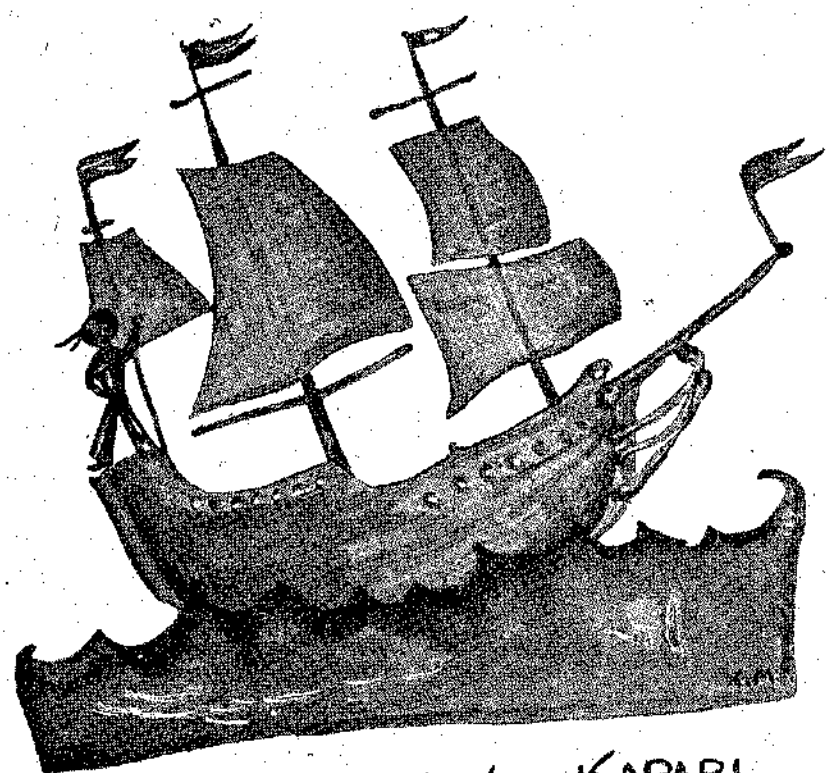

ΤΟ ΓΥΑΛΙΝΟ ΚΑΡΑΒΙ

Τὸ καραβάκι ἦταν γυάλινο. Γυάλινο τὸ σκάφος, γυάλινη ἡ κουβέρτα, γυάλινες οἱ ἄγκυρες, τὰ πανιά, τὰ κατάρτια, γυάλινος κι' ὁ ναύτης σκυμένος στὴν κουπαστή. Ἦταν, στ' ἀλήθεια, ἀπὸ μπλὲ γυαλὶ ἡ μπλούζα του, ἀπὸ ἄσπρο τὸ πανταλόνι κι' ὁ ναυτικός του σκοῦφος, ἀπὸ μαῦρο τὰ κορδόνια καὶ τὰ σειρήτια, ἀπὸ σκοῦρο καφὲ τὰ παπούτσια του. ἀπὸ ρὸζ τὸ πρόσωπό του. Μὰ τὰ μάτια του δὲν μπορῶ νὰ σᾶς πῶ ἀπὸ τί γυαλὶ ἦταν. Εἶχαν ἕνα βλέμμα πότε θλιμμένο, πότε χαρούμενο. Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς πῶ ἀπὸ τί γυαλὶ ἦταν τὰ μάτια του. Γιατὶ ἔδειχναν σὰν ἀληθινά.

Καὶ ἡ μαμμὰ εἶπε:

— Τὸ καραβάκι μοῦ ἀρέσει πολύ. Ὅμως αὐτὸς ὁ ναύτης, . . Ἂν δὲν εἶχε τὸ ναύτη, θὰ μποροῦσα νὰ τὸ ἔβαζα τὸ καραβάκι στὴ μέση τοῦ τραπεζιοῦ, ὅταν θὰ εἶχα προσκαλεσμένους. Μὰ ὁ ναύτης δὲν ἀξίζει τίποτα.

Ἔτσι λοιπὸν τὸ καραβάκι τὸ βάλανε στὸ δωμάτιο τοῦ Φώτη, πάνω στὸ τζάκι, δίπλα στὴ μεγάλη γυάλα μὲ τὰ χρυσόψαρα. Μὰ δὲν εἶχε χρυσόψαρα μέσα ἡ γυάλα. Εἶχε ψαράκια κοκκινωπά, ψαράκια καφετιά, μὲ κίτρινες γραμμές, ψαράκια μαυριδερὰ καὶ κάτι ἄλλα σὰν κεντημένα μὲ ὅλα τὰ χρώματα. Εἶχε ἀκόμα καὶ καβούρια τοῦ ποταμοῦ, ποὺ ἀνοιγόκλειναν τὶς δαγκάνες τους καὶ κογχύλια γυριστὰ ξανὰ καὶ ξανά, σὰν καραμέλες. Καὶ στὸ βυθὸ εἶχε χρωματιστὲς πετρίτσες, γαλάζιες, κόκκινες, κίτρινες καὶ καταπράσινα χορταράκια. Μόνο ποὺ ὁ Φώτης ἔλειπε στὴν ἐξοχὴ καὶ δὲν ἤξερε πῶς δίπλα στὴν ἀγαπημένη του γυάλα μὲ τὰ ψάρια, πῆρε θέση ἕνα γυάλινο καραβάκι.

Ὅταν λοιπὸν βράδυασε καὶ νύχτωσε καὶ πέρασαν τὰ μεσάνυχτα καὶ ἦταν πιὰ παντοῦ ἡσυχία, σ' ὅλο τὸ σπίτι, τότε ἀντήχησαν μέσ' τὸ δωμάτιο τὰ λόγια τῆς μαμμᾶς:

«Αὐτὸς ὁ ναύτης δὲν ἀξίζει τίποτα».

Χαμογέλασε ὁ ναύτης, ἕνα πικρὸ χαμόγελο. Μὰ καιρὸ δὲν βρῆκε, νὰ καλοσκεφτῆ τὰ λόγια ποὺ ἄκουσε. Γιατὶ φύσηξε ἕνας τέτοιος ἀέρας, τόσο δυνατός. Φούσκωσαν τὰ πανιά. Ἔγειρε τὸ καράβι. Πλημμύρισε ἡ γέφυρα νερά. Ὁ ναύτης ἔτρεχε ἀπὸ δῶ κι' ἀπὸ κεῖ, δίπλωνε, μάζευε φλόκους καὶ πανιά, κινδύνευε κάθε λεπτὸ ἡ ζωή του καὶ μὲ τὰ κύματα πάλαιψε ὅλη τὴ νύχτα. Ὥς ποὺ ἄρχισε πιὰ νὰ φέγγῃ. Ἠρέμησε τότε ἡ θάλασσα, ἡσύχασε. Μιὰ χαρὰ ἔφευγε τὸ καραβάκι πάνω στὸ κῦμα. Ἔλυσε κι' ὁ ναύτης τὰ πανιά, ἔγειρε κατευχαριστημένας στὴν κουπαστή. Καὶ ξεκουραζότανε κοιτάζοντας τὴ θάλασσα, ποὺ εἶχε πιὰ μιὰ τέτοια γαλήνη, μιὰ τέτοια καλωσύνη.

Ὅταν τὸ φῶς τῆς ἡμέρας πλημμύρισε τὴν καμαρούλα τοῦ Φώτη, τὸν βρῆκε τὸ ναύτη στὴν ἴδια πάντα στάση, σκυμμένον ἀκόμα στὴν κουπαστή. Τὰ πάντα ἦταν ἡσυχα στὸ δωμάτιο, καθαρά, ταχτικά. Τὸ μόνο ποὺ θύμιζε κακὸ κι' ἀντάρα, ἦταν τὸ μεγάλο κάδρο, ποὺ κρεμότανε πάνω ἀπὸ τὸ τζάκι. Παρίστανε μιὰ φοβερὴ θαλασσοταραχὴ κι' ἕνα πλοιάριο στὸ βάθος, ποὺ τοῦ εἶχαν φράξει τὸ δρόμο, κάτι πελώρια κύματα.

Τάξη λοιπὸν ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη

στὴν καμαρούλα, ὥς ὅτου βράδυασε πάλι καὶ νύχτωσε καὶ ἤσύχασαν τὰ πάντα. Ἀλλὰ μόλις πέρασαν τὰ μεσάνυχτα, ἀκούστηκαν καὶ πάλι μέσ' τὸ σκοτάδι τὰ λόγια τῆς μητέρας :

«Αὐτὸς ὁ ναύτης δὲν ἀξίζει τίποτα».

Ταράχτηκε ὁ ναύτης κι' ἔτσι ταραγμένος ἔπιασε τὸ τιμόνι.

Ἦταν μιὰ θάλασσα πολὺ ἄγρια. Τὰ κύματα σκέπαζαν ὁλοένα τὸ καραβάκι, ποὺ χανότανε στιγμές-στιγμές, σὰν νὰ τὸ εἶχαν καταπιεῖ τὰ νερά. Ὁ ναύτης βρισκότανε στὴ μέση τῆς ἀπέραντης θάλασσας, μονάχος στὸ σαραβαλιασμένο του πλοιάριο. Καὶ εἶδε νὰ βγαίνουν ἀπὸ τὰ νερὰ καὶ νὰ γεμίζουν τὸ πέλαγος χιλιάδες χιλιάδων ρημαγμένα καράβια, τσακισμένα, ἀπ' ὅπου δὲν εἶχαν μείνει πιά, παρὰ μονάχα οἱ σκελετοί. Χίλια δυὸ θεόρατα φίδια προβάλανε ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ ναυάγια. Κάτι πανύψηλα φίδια μ' ἄγρια ὁλοστρόγγυλα μάτια κι' ἀνοιχτὸ στόμα, ἀπ' ὅπου βγαίνανε φωτιές. Ὁ ναύτης κουλουριάστηκε τρομαγμένος, ἔκρυψε τὸ πρόσωπό του. Καὶ μόλις ἄνοιγε τὰ μάτια, ἔβλεπε πλῆθος τέρατα νὰ τὸν παραμονεύουν. Ἄλλα εἶχαν μαῦρα, σάπια δόντια κι' ἄλλα κάτασπρα δόντια σουβλερά, ποὺ ξεφεύγανε ἀπὸ τὰ χείλη. Κάτι φοβερὰ τέρατα, ποὺ στριγκλίζανε καὶ μουγκρίζανε. Σὰν ἔπιασε νὰ χαράζῃ ἡ αὐγή, κόπασε ἡ φουρτούνα. Ὅσο ρόδιζε ὁ οὐρανός, τόσο χάνονταν οἱ φρικτὲς μορφές. Καὶ ἤτανε ἤρεμα τὰ πάντα, σὰν πρόβαλε ἡ πρώτη ἀκτίνα τοῦ ἥλιου. Χαρούμενος ὁ ναύτης ἀκούμπησε στὴν κουπαστή, πάνω στὰ χοντρὰ σκοινιὰ καὶ καμάρωνε τὴ θάλασσα, ποὺ ἤταν ἤρεμη, ἀκίνητη, σὰν κοιμισμένη, ποὺ τὴ φώτιζε ὁλοένα καὶ περισσότερο ὁ ἥλιος, ποὺ τὴν ἔκανε νὰ λάμπῃ, νὰ μοιάζῃ διάφανη, χρυσή, νὰ φαντάζῃ σὰν ἀπέραντος καθρέφτης, ποὺ μπορεῖς ἄφοβα νὰ βαδίσῃς ἀπάνω του.

Τὸ φῶς τοῦ ἥλιου ἔφθασε παντοῦ, στὰ χέρια, στὸ πρόσωπο τοῦ ναύτη, ποὺ ἤταν ἀπὸ ρόζ γυαλί, πλημμύρισε τὸ δωμάτιο τοῦ Φώτη, ἀντιφέγγισαν οἱ ἀκτῖνες πάνω στὸ γυάλινο καραβάκι, πέσανε στὴ γυάλα μὲ τὰ χρυσόψαρα, παιχνίδισαν στὸ κλθρεφτάκι μὲ τὸ χρυσὸ πόδι, φώτισαν τὸ ἀνθοδοχεῖο. Καὶ φάνηκαν τότε ἀπάνω στὴν παλιὰ μαυριδερὴ πορσελάνη, ὅλα τὰ σχεδιάσματα. Ἀκατανόμαστα θηρία, τέρατα, δράκοι, φίδια, ποὺ προβάλανε τὰ δύσμορφα κεφάλια τους, ἀνάμεσα ἀπὸ ὁλάνοιχτα χρωματιστὰ λουλούδια.

Ἥσυχη πέρασε αὐτὴ ἡ μέρα καὶ ἴσως νὰ περνοῦσε ἥσυχη κι' ἡ νύχτα, ἂν δὲν ἔπεφτε λίγο μετὰ τὰ μεσάνυχτα ἕνας φοβερὸς κεραυνός, ποὺ συγκλόνισε τὰ πάντα. Ἀναταράχτηκε ἀπὸ τὰ βάθη της ἡ θάλασσα. Κάτι πελώρια κύματα. Ἄτυχο στάθηκε τὸ καραβάκι. Κείνη τὴ νύχτα τὸ κατάπιαν τὰ νερά. Κι' ὁ ναύτης βρέθηκε μισολιπόθυμος, πάνω σ' ἕνα κάποιο βραχάκι.

Ποιὸς ξέρει πόσες ὧρες νὰ ἔμεινε ἔτσι ὁ ναύτης. Ὡστόσο συγῆλθε κάποτε. Ἕνα τραγούδι τὸν συνέφερε, λυπητερὸ καὶ χαρούμενο μαζί. Σὰν ἄνοιξε τὰ μάτια του, εἶδε πάνω στὸν ἀφρὸ μιὰ γοργόνα. Αὐτὴ τραγουδοῦσε. Εἶχε χρυσᾶ μαλλιά, ξέπλεκα γύρω στὸ πρόσωπο, κατάχρυση οὐρά, κι' ἀπ' τὴν κορώνα της, ποὺ ἤταν χρυσή κι' αὐτή, λάμπανε σὰν ἀστέρια τὰ διαμάντια. Πολλὲς σειρὲς μαργαριτάρια ζώνανε τὸ κορμί της καὶ πλῆθος βραχιόλια τὰ χέρια της. Τὸ τραγούδι ἔλεγε γιὰ τὶς ὀμορφιὲς τῆς θάλασσας, γιὰ τὰ παλάτια ποὺ βρίσκονται στὸ βυθό. Ἔλεγε τὸ πόσο καλότυχος εἶν' αὐτὸς ποὺ ζῇ πάντα στὸ γυαλό, γιὰ τὰ ταξίδια τ' ἀτέλειωτα ποὺ θὰ κάνῃ ξαπλωμένος πάνω στὸ κῦμα.

Κι' ὁ ναύτης βρέθηκε στὴ θάλασσα. Κι' ἡ σειρήνα τὸν πῆρε κάτω στὰ βάθη τῆς θάλασσας, ποὺ βρίσκονται τὰ παλάτια. Θεόρατα κοχύλια, γυαλιστερά, ἀστραφτερά. Ἄλλα κόκκινα, ἄλλα βαθειὰ γαλάζια, ἄλλα κίτρινα ἢ κάτασπρα τὰ παλάτια τῆς θάλασσας, εἶναι στολισμένα μὲ γιρλάντες ἀπὸ κοράλια κι' ἔχουν γύρω τους παρτέρια ἀπὸ σφουγγάρια χρωματιστά. Πλῆθος ἀστακοὶ κόβουνε κατὰ πῶς πρέπει τὰ σφουγγάρια μὲ τὶς δαγκάνες τους, τὰ σιάχνουν, τοὺς δίνουνε στρογγυλό, μυτερὸ ἢ ἄλλο πολύπλοκο σχῆμα. Μεγάλα κατακόκκινα καβούρια μὲ πόδια χρυσά, κουβαλοῦν στὴν πλάτη ὅ,τι ὡραῖο κι' ὅ,τι θαυμαστὸ βρίσκουνε στὰ μακρινά τους ταξίδια. Τὶς πιὸ σπάνιες πέτρες, τὰ πιὸ περίεργα κοχλύδια, τὰ πιὸ ἀκριβὰ κοσμήματα.

Κι' ἀπέραντα εἶναι τὰ δάση, ποὺ περιτριγυρίζουν τὰ παλάτια, κάτω στὰ βάθη τῆς θάλασσας. Δάση ἀπὸ ἄσπρα, μαῦρα καὶ κόκκινα κοράλια.

Κάτω, στὰ βάθη τῆς θάλασσας οἱ κῆποι ἔχουν ψιλὸ μαργαριτάρι γιὰ χῶμα. Οἱ μικροῦλες σειρῆνες κυνηγιοῦνται μὲ τὰ ψάρια, κρύβονται στὰ κοχλύδια, χώνονται σὲ ἄνθη πελώρια, ποὺ ἔχουν ὅλα τὰ χρώματα. Κι' ἀνάμεσα στὶς πρασινάδες περνοδιαβαίνουν πρασινογάλαζα λουλούδια, χωρὶς ρίζες καὶ κορμό, ἀνοιγοκλείνοντας τὰ πέταλα. Σειρῆνες προβάλλουν πότ' ἀπὸ δῶ, πότ' ἀπὸ κεῖ, πανέμορφες, χαρούμενες, γελαστές, μὲ διαμάντια στὰ μαλλιά, μὲ χρωματιστὰ βραχιόλια στὰ γυμνά τους χέρια. Κι' ὁλόενα ἔρχονται ἀπὸ πάνω, ἀπὸ τὸν ἀφρὸ τῆς θάλασσας, ἔρχονται κάτω στὰ βάθη μαργαριτάρια ρόζ καὶ μαῦρα καὶ κίτρινα καὶ ἄσπρα. Μαργαριτάρια σ' ὅλα τὰ σχήματα, ποὺ τὰ κουβαλοῦν τὰ στρείδια ἀπὸ τὴν κάθε μακρινὴ θάλασσα καὶ τὰ σκορποῦν καὶ ραίνουν τὰ παλάτια.

Ὁ ναύτης ζαλίστηκε νὰ βλέπῃ, ἔκλεισε τὰ μάτια. Εἶχε πιὰ ξημερώσει.

Ἄνοιξε ἡ θύρα, μπῆκε ἡ μητέρα στὴν καμαρούλα τοῦ Φώτη. Ἐκείνη τὴν ἡμέρα εἶχαν γενικὴ καθαριότητα στὸ σπίτι. Ἤρθε λοιπὸν ἡ ὑπηρέτρια, μὲ τὶς σκοῦπες, τὰ ξεσκονόπανα, τὰ φαράσια. Τὰ πάντα ἤταν ἐν τάξει στὸ δωμάτιο τοῦ Φώτη, ὅμως τὸ καραβάκι θρύψαλα. Ἄλλα κομμάτια ἤταν πάνω στὸ τζάκι, ἄλλα χάμω στὸ πάτωμα.

— Θὰ μπῆκε μέσα ἡ γάτα, φαίνεται. Βρήκα τὴν πόρτα μισοανοιχτή, εἶπε ἡ μητέρα.

Ἄνοιξε τὸ παράθυρο. Ἤρθε φῶς στὸ δωμάτιο, στὸ τζάκι, στὸν καθρέφτη, στὸ βάζο μὲ τὰ χρυσόψαρα. Πλημμύρισαν φῶς τὰ βάθη του, φάνηκε ὁ ναύτης. Τοῦλειπαν χέρια, πόδια καὶ εἶχε θρυμματισμένο τὸ πρόσωπο, ποὺ ἤταν ἀπὸ ρόζ γυαλί.

— Ὁ φουκαράς, πνίγηκε! Εἶπε ἡ ὑπηρέτρια καὶ γέλασε.

— Μμμ. . . δὲν ἄξιζε τίποτε, πρόσθεσε ἡ μητέρα. Μόνο νὰ μὴν τὸ ποῦμε τοῦ Φώτη πῶς ὁ θεῖος ἔφερε ἕνα καραβάκι καὶ πῶς ἔσπασε.

Καὶ δὲν τὸ εἶπαν.

Ἔτσι δὲν θὰ μάθῃ ποτὲ ὁ Φώτης πῶς ἤταν μιὰ φορὰ ἕνα γυάλινο καραβάκι, μ' ἕνα γυάλινο ναύτη στὴν κουπαστή. Πῶς ἔπαιρναν κάθε νύχτα ψυχὴ καὶ ζωὴ κι' ἀρμένιζαν στ' ἀνοιχτά, στὶς ἀπέραντες θάλασσες. Πῶς χάθηκε ὁ ναύτης μιὰ νύχτα καὶ πῶς τὸ καραβάκι τσακίστηκε. Ἴσως γιατὶ τὸ βάλανε πάνω στὸ τζάκι, κάτω ἀπὸ ἕνα μεγάλο κάδρο, ποὺ παρίστανε τριχυμία. Δίπλα σ' ἕνα παλιὸ ἀνθοδοχεῖο, μὲ σχεδιασμένες μορφὲς ἀπὸ τέρατα, κοντὰ σ' ἕνα βάζο χρυσόψαρα, ποὺ στὰ πλάγια του ἤταν ζωγραφισμένες γοργόνες.

Ὅμως ὁ ναύτης πρὶν χαθῇ, εἶδε τὰ παλάτια τῆς θάλασσας.

Π. ΣΚΑΝΔΑΛΗ-ΜΑΞΙΜΟΥ (ΙΡΣΙΜ)
(Σκίτσα Χρισταίνας Μακρή)

ΑΝΤΙ ΑΘΗΝΑΪΚΗΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ.

ΤΡΕΙΣ ΓΕΝΕΕΣ

[Ὁ κ. Φαίδων παραχωρεῖ σήμερα τὴ θέση του σ' ἕναν ἔκτακτο ἐπιστολογράφο, ποὺ ἔστειλε πρὸς τὴ Διάπλασι καὶ τὸν κ. Παπαδόπουλο τὸ γράμμα ποὺ θὰ διαβάσετε παρακάτω. Ὁ ἐπιστολογράφος εἶναι παλιός μας φίλος πού, καθὼς θὰ ἰδῆτε, καὶ γεννήθηκε τὸν ἴδιο χρόνο ποὺ βγῆκε κι' ἡ «Διάπλασις». Τὸ γράμμα του μᾶς συγκίνησε πολύ. Κι' ἡ «Διάπλασις» ἔκρινε καλὸ νὰ τὸ δημοσιεύσῃ ὁλάκερο, γιατὶ τὴν ἴδια εὐχαρίστησι καὶ συγκίνησι θὰ ἔχουν βέβαια κι' ὅλοι οἱ φίλοι της, παλαιοὶ καὶ νέοι ποὺ θὰ τὸ διαβάσουν].

Ἀθῆναι 7 Ἰανουαρίου 1940

Ἀγαπημένη μου Διάπλασις
καὶ φίλε κ. Παπαδόπουλε,

Ξέρεις πόσα χρόνια ἔχω νὰ σοῦ γράψω ; Πᾶνε περισσότερα ἀπὸ πενῆντα χρόνια, ὁλόκληρος... μισὸς αἰῶνας, ποὺ σοῦ πρωτόγραψα, ἔνδεκα χρονῶν ἀγοράκι καὶ πῆρα τὸ ψευδώνυμο *Ἕλλην Ναύτης*. Καὶ σήμερα, ἑξήντα ἑνὸς χρόνων πιὰ — τί γρήγορα ποὺ περνοῦν τὰ χρόνια !—σοῦ γράφω πάλι καὶ ὑπογράφω ὁ *Γέρος Ναύτης*.

Ὁ *Γέρος Ναύτης* σοῦ ἐσωκλείει δρχ. 120 γιὰ νὰ ἀνανεώσῃς τὴ συνδρομὴ μιᾶς κοπελλίτσας συνδρομήτριάς σου. Θὰ μοῦ πῇς, δὲν μοῦ τὶς ἔστελνε ἡ ἴδια ; Θὰ σοῦ τῆς ἔστελνε, ἀλλὰ τὶς εἰσέπραξα ἐγὼ γιὰ νὰ ἔχω τὴν εὐχαρίστησι νὰ σοῦ τὶς στείλω καὶ νὰ σοῦ γράψω μιὰ περίπτωση—ποὺ βέβαια δὲν εἶναι σπάνια στὴν τόσο μακρόχρονη ζωὴ τοῦ ἀγαπημένου μας περιοδικοῦ—ἀλλὰ εἶναι τόσο χαρακτηριστική !

Ἀνήμερα τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, πῆγα νὰ κάνω ἐπίσκεψη σ' ἕνα φίλο μου Γιάννη, σ' ἕνα παλιὸ ἄρχοντικὸ σπίτι. Μέσα στὴ σάλλα του χωροῦσε ὁλόκληρο τὸ διαμέρισμα μιᾶς σημερινῆς πολυκατοικίας. Παλιὰ φαρδειὰ ντιβάνια, ἕνα τζάκι ποὺ τριζοβολοῦσαν κορμοὶ ἀπὸ ἐλιὲς καὶ χοροπηδοῦσαν οἱ φλόγες, στοὺς τοίχους οἰκογενειακὲς εἰκόνες ἀγωνιστῶν τῆς Ἐπαναστάσεως.

Ἕνα ὡραῖο ἀριστοκρατικὸ ἑλληνικὸ περιβάλλον. Μαζεμμένοι ἐκεῖ γιαγιά, κόρες, ἐγγονάκια, ἐγγονοῦλες. Καθόμουν κοντὰ στὴ γιαγιὰ καὶ μιλούσαμε, ὅταν μιὰ παιδοῦλα πλησίασε καὶ εἶπε κάτι στ' αὐτὶ τῆς γιαγιᾶς της.

Τότε ἡ γιαγιὰ μὲ τὰ κατάλευκα, χιονισμένα μαλλιά μοῦ εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια :

— Κύριε Τάδε, ξέρετε τί μοῦ εἶπε ἡ ἐγγονοῦλα μου; νὰ σᾶς δώσω 120 δρχ. νὰ τῆς ἀνανεώσετε τὴ συνδρομή της στὴ Διάπλασι· εἶναι ὁ μπονάμᾶς ποὺ τῆς ἔκανα φέτος. Αὐτὸν μοῦ ζήτησε. Καὶ ἂν ἔχετε τὴν καλωσύνη νὰ πᾶτε ὁ ἴδιος, σᾶς παρακαλῶ, νὰ πῆτε στὸν κύριο Παπαδόπουλο νὰ μὴ ξεχάσῃ νὰ μᾶς εἰδοποιήσῃ πότε θὰ εἶναι ἡ ἑορτὴ γιὰ τὰ ἑξηντάχρονα της. Ἐλπίζω νὰ πάω, ἐγώ, οἱ κόρες μου καὶ τὰ ἐγγόνια μου ὅλοι μαζύ. Μᾶς γαλούχησε καὶ τὶς τρεῖς γενεὲς ὅπως εἶπε καὶ ὁ Ὑπουργὸς ὁ κ. Κοτζιάς, τὸ διάβασα στὴν ἐφημερίδα. Ξέρετε, ἐγὼ κοριτσάκι ἤμουν ἀπὸ τὶς πρῶτες συνδρομήτριες, οἱ κόρες μου μεγάλωσαν μὲ τὴ Διάπλασι καὶ τώρα ἡ ἐγγονοῦλα μου, ποὺ εἴδατε, καὶ τὰ ἄλλα δυὸ ἐγγονάκια μου. Κι' ὅλες μας εἴχαμε ψευδώνυμο, ὅλες μας ζήσαμε μὲ φιλενάδα μας τὴ Διάπλασι.

Αὐτὰ τὰ ὡραῖα λόγια ποὺ μοῦ εἶπε μιὰ ἀρχόντισσα— ἡ κυρία Ἀμαλία Δράκου, τὸ γένος Μπότσαρη—οἱ δυὸ της κόρες κι' αὐτὲς μὲ γκρίζα μαλλιά, ἡ κυρία Διόλιου τοῦ Ναυάρχου καὶ ἡ κυρία Κορέσση, καὶ τὰ ἐγγόνια της, Λιολιάκια καὶ Κορεσσάκια, ἡ μικρὴ Θοδώρα, ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Νίκος, εἶναι ἡ ζωντανή, ὡραία, λευκὴ καὶ ἄγνὴ ἱστορία τῆς στκδιοδρομίας σου, γιὰ τὴν ὁποία σὲ συγχαίρει ὁ *Γέρος Ναύτης* ποὺ γεννήθηκε κι' αὐτὸς στὸ 1879 μαζὺ μὲ τὸ πρῶτο φύλλο σου.

Σοῦ σφίγγω τὸ χέρι καὶ εὔχομαι στὴ Μαρία, σὲ σένα, στὸ Φαίδωνα στὴ Διάπλαση καὶ σὲ μένα νὰ γιορτάσουμε τὰ Ὀγδοντάχρονα.

Ο ΓΕΡΟΣ ΝΑΥΤΗΣ

ΛΙΛΗ, ΠΑΥΛΗΣ ΚΑΙ Σ^ΙΑ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

10.

—Ὤ, δυστυχία ! φώναξε ἡ Λιλή. Ὅλ' αὐτὰ τώρα πρέπει νὰ καθαρισθοῦν. Θὰ μὲ μαλλώσουν πολὺ ὁ μπαμπᾶς κι' ἡ μαμμά, ἂν ἰδοῦν τὸν κῆπο σὲ τέτοια χάλια.

— Μὴν κάνεις ἔτσι, τῆς εἶπε ὁ Παυλῆς, καὶ θὰ τὰ κοθαρίσουμε. Δύσκολο εἶναι ; Νερὸ ἔχουμε ὅσο θέλουμε. Μὲ τὸ σωλήνα τοῦ ποτίσματος θὰ πλύνουμε τὸν πάγκο καὶ τὰ χαλίκια ὅπου χύθηκε ἡ μπογιά. Νὰ ἡ σκαλίτσα. Πάρε καὶ μιὰ πατσαβούρα καὶ καθάρισε τὸν τοῖχο καὶ τὸ παράθυρο.

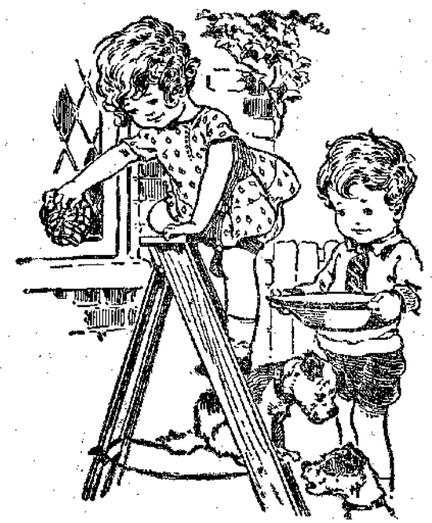

Βάλθηκαν στὴ δουλειὰ μὲ ζῆλο. Σὲ λίγο, ὁ σωλήνας τοῦ ποτίσματος μὲ τὸ δυνατὸ κρουνό του καθάρισε τὸν πάγκο καὶ τὰ χαλίκια ἀπὸ τὶς μπογιές. Κουβαλήθηκε ἡ σκαλίτσα κοντὰ στὸν τοῖχο καὶ στὸ παράθυρο. Ἡ Λιλὴ ἀνέβηκε μὲ μιὰ πατσαβούρα κι' ἄρχισε νὰ καθαρίζῃ τὶς πιτσιλάδες. Ὁ Παυλῆς τῆς κουβαλοῦσε νερὸ σὲ μιὰ μεγάλη λεκάνη, ποὺ μόλις τὴ σήκωνε. . .

Καὶ τὰ σκυλιά ; Αὐτὴ τὴ φορὰ κάθουνταν ὅπωσδήποτε φρόνιμα. Τὸ φοβόνταν, φαίνεται, τὸ νερὸ καὶ δὲν ἔκαναν πολλὰ παιχνίδια μαζί του. Ἀλλὰ ἦταν γραφτὸ νὰ τιμωρηθοῦν γιὰ τὶς προηγούμενες ἀταξίες τους. Καὶ νά πῶς :

Μιὰ στιγμή, ὁ Παυλής, καθὼς σήκωνε τὴ βαρειὰ λεκάνη, σκόνταψε, ἡ λεκάνη τοῦ ἔπεσε, κι' ὅλο της τὸ νερὸ χύθηκε. . . πάνω στὸν Ρὶκ καὶ τὸν Ράκ ! Ὤ, νὰ βλέπατε πηλάλα ποὺ πῆραν τὰ δυὸ σκυλάκια μ' αὐτὴ τὴν ξαφνικὴ ψυχρολουσία ! Κι' ἔκαναν κάτι ξεφωνητά, κάτι κλάματα, σὰ νὰ τἄδερναν μὲ τὸ καμτσίκι. . .

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΕΡΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ AL. BADIN

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

Ὁ Γιάννης εὐχαρίστησε εὐγενικὰ τὸν καλὸ καφετζῆ ποὺ πῆρε τὸν Κίτσο καὶ τὸν Κοκκὸ καὶ τοὺς ἔκλεισε σ' ἕνα μικρὸ δωμάτιο. Γιὰ νὰ εἶναι μάλιστα πιὸ σίγουρος τοὺς ἔδεσε καὶ ἀπὸ τὸ ἕνα πόδι. Μόνον ὁ Ἀλῆς σὰν πιὸ ὑπάκουος ἐπῆγε μὲ τοὺς μικροὺς κυρίους τους.

Ὅταν ἔφτασαν στὴν πλατεῖα τῆς Κυβερνήσεως, ἐκεῖ ποὺ ὁ Γιάννης ἑτοιμαζόταν νὰ σταματήσουν ἕνα διαβάτη καὶ νὰ τὸν ρωτήσουν γιὰ τὸν δρόμο ὁ Μιχαλάκης τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τὸ χέρι δείχνοντάς του μιὰ μεγάλη ἐπιγραφὴ μὲ μεγάλα χρυσᾶ γράμματα ποὺ ἔλεγε :

Ἀδελφοὶ Καστέρα, ἀργυραμοιβοί

Γιομάτος χαρὰ ὁ Γιάννης μπῆκε στὴ στοὰ ἔξω ἀπὸ τὴν ὁποία ἦταν ἡ ἐπιγραφή. Ἐκεῖ εἶδε πολλὲς πόρτες. Σὲ μιὰ ἀπ' αὐτὲς εἶδε μιὰ μπρούντζινη πλάκα μὲ τὴν ἴδια ἐπιγραφή : «Ἀδελφοὶ Καστέρα, ἀργυραμοιβοί». Ὁ Γιάννης ἀνοίγει τὴν πόρτα μπαίνει καὶ ρωτάει. Κατὰ κακὴ του τύχη μόνο ποὺ τὸ ὄνομα τῶν σαράφηδων ἔμοιαζε μονάχα μὲ τὸ δικό του, γιατὶ ἀλλοιῶς δὲν εἶχαν τὴν παραμικρὴ συγγένεια μὲ τὸν θεῖο Θωμᾶ ποὺ δὲν τὸν ἤξεραν κάν. Τὰ δυστυχισμένα παιδιὰ στενοχωρήθηκαν πολὺ καὶ ξαναγύρισαν στὴν πλατεῖα. Ἐκεῖ βρῆκαν ἕναν ἀστυφύλακα, τὸν πλησίασαν καὶ τὸν ρώτησαν εὐγενικά.

— Σᾶς παρακαλῶ, ποῦ εἶναι ἡ Διεύθυνση τῆς Ἀστυνομίας;

— Καὶ τί τὴ θέλετε τὴ Διεύθυνση ; τὰ ρώτησε ὁ ἀστυνόμος;

— Θέλουμε νὰ ρωτήσουμε γιὰ τὸν θειό μας ποὺ ἦταν ἐδῶ.

— Νά, εἶναι δῶ κοντά, εἶπε ὁ ἀστυφύλακας στὸν Γιάννη. Βλέπεις ἐκεῖ κάτω στὴν ἄκρη αὐτὸν τὸ μικρὸ δρόμο ; εἶναι ἡ πλατεῖα Μάλαγκερ. Θὰ τὴν περάσετε καὶ κάτω-κάτω δεξιὰ θὰ δῆς τὴν ὁδὸ τοῦ Ἐπιτελείου. Ἐκεῖ ἅμα προχωρήσῃς καμμιὰ εἰκοσιπενταριὰ βήματα σηκώνοντας τὰ μάτια σου θὰ δῆς ἕνα μεγάλο κτίριο μὲ μιὰ σημαία κι' ἕνα φανάρι κόκκινο. Αὐτὴ εἶναι ἡ Διεύθυνση τῆς Ἀστυνομίας.

Ὁ Γιάννης εὐχαρίστησε τὸν ἀστυφύλακα κι' ἐξεκίνησε πρὸς τὸ μέρος ποὺ τοῦ εἶχε δείξει ὁ ἀστυνόμος. Κι' ἐπειδὴ τὸν εἶχε ὁδηγήσει καλὰ δὲν δυσκολεύθηκε καθόλου νὰ βρῇ τὸ κτίριο μὲ τὴ σημαία.

Στὴ διεύθυνση ἀναγκάσθηκε νὰ περιμένῃ ἀρκετὴν ὥρα. Τὸ δωμάτιο ποὺ περίμεναν ὅσοι εἶχαν δουλειὰ στὴν ἀστυνομία καὶ ἤθελαν νὰ ἰδοῦν τοὺς ὑπαλλήλους, ἦταν γιομάτο κόσμο λογῆς-λογῆς. Μόλις ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα κατώρθωσε ὁ Γιάννης νὰ μπῇ στὸ Γραφεῖο καὶ νὰ πῇ τί ζητοῦσε.

— Τί θέλεις,παιδί μου; τὸν ρώτησε ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος.

—Ἤρθα νὰ ρωτήσω ποῦ μπορῶ νὰ βρῶ τὸν θεῖο μου Καστέρα, ποὺ μένει ἐδῶ.

— Καστέρας ; ἔκανε ὁ ὑπάλληλος. Μοῦ φαίνεται πὼς ὑπάρχει αὐτὸ τὸνομα.

Ἔπειτα γυρίζοντας σ' ἕναν ἄλλον ὑπάλληλο ποὺ ἐργαζόταν κοντά του, τοῦ εἶπε :

— Δός μου, σὲ παρακαλῶ, τὸ Εὐρετήριο, νὰ ἰδῶ τὸ ὄνομα Καστέρας.

Τὰ κακόμοιρα !

Κι' ἀνοίγοντας τὸ Εὐρετήριο στὸ ψηφίο Κ. ἄρχισε νὰ κοιτάζῃ τὰ ὀνόματα τῶν κατοίκων τοῦ Ἀλγερίου καὶ νὰ γυρεύῃ τὸ ὄνομα Καστέρας.

— Καστέρας... Καστέρας... Ἄ ! νά ! Ἀδελφοὶ Καστέρα, ἀργυραμοιβοί.Στοὰ Ἀπόλλωνος ἀριθ. 4 καὶ 6.

—Ἀπὸ κεῖ ἀκριβῶς ἐρχόμαστε, εἶπεν ὁ Γιάννης. Δὲν εἶνε αὐτὸς ποὺ ζητοῦμε. Ὁ θεῖος δὲν εἶχε ἄλλον ἀδελφὸ ἀπὸ τὸν πατέρα μου καί. . .

— Καλά, καλὰ εἶπεν ὁ ὑπάλληλος. Ἔχουμε καὶ ἄλλους. Στάσου νὰ κοιτάξω : Καστέρας Ἀντώνιος Ἰωάννης, σανδαλοποιός. Ὁδὸς Νέας Πύλης, ἀριθμ. 18. Αὐτὸς εἶναι ;

— Ὄχι τὸν θεῖο μου τὸν λένε Θωμᾶ.

— Πάει καλά ! Ἄς κοιτάξουμε παρακάτω. Νά ! νά ! Χήρα Καστέρα στρωματοποιός. Οὔτε αὐτὸς θὰ εἶναι πιστεύω. Καστέρας. . . Καστέρας. . . Ὄχι δὲν βλέπω ἄλλον Καστέρα.

—Καὶ ὅμως,εἶπε ὁ Γιάννης,ὁ θεῖος μου Θωμᾶς εἶναι δῶ στὸ Ἀλγέρι, εἶμαι βεβαιότατος.

— Παράξενο, εἶπε ὁ ὑπάλληλος, πολὺ παράξενο, γιατὶ θὰ ἦταν γραμμένος στὸν κατάλογο. Ὁπωσδήποτε πῆγαινε νὰ ρωτήσῃς καὶ στὴν Νομαρχία.

— Στὴ Νομαρχία ;

— Ναί, ναί !

— Καὶ ποῦ εἶναι ἡ Νομαρχία ;

— Στὴν ὁδὸν Αὐρηλίας. Δέχονται κάθε μέρα ἐκτὸς ἀπὸ τὶς Κυριακὲς ἀπὸ τῆς δυὸ ὡς τὶς τέσσερις.

Ἦταν μεσημέρι κι' ἔτσι τὰ παιδιὰ εἶχαν ὡς τὶς δύο καιρὸ γιὰ νὰ πᾶν στὴν Νομαρχία. Γύρισαν λοιπὸν στὸ καφενεῖο, ἔφαγαν μὲ πολλὴ ὄρεξι, ἔπαιξαν μὲ τοὺς τρεῖς συντρόφους τους κι' ὅταν χτύπησε δύο βρέθηκαν μπρὸς στὴν Νομαρχία κι' ἀνέβαιναν τὴν σκάλα της.

Ἀλλὰ καὶ στὴν Νομαρχία ἄλλη ἀποτυχία τὰ περίμενε. Ἀφοῦ τὰ ἔστειλαν ἀπὸ γραφεῖο σὲ γραφεῖο, τ' ἀνέβασαν καὶ τὰ κατέβασαν, δὲν ξέρω, κι' ἐγώ, σὲ πόσα πατώματα, καὶ τὰ πέρασαν ἀπὸ μύριους ὅσους διαδρόμους, τοὺς ἔδωσαν πάλι πληροφορίες γιὰ τοὺς ἀδελφοὺς Καστέρας τοὺς ἀργυραμοιβούς, τὸν σανδαλοποιὸ Ἀντώνιο Ἰωάννου Καστέρα καὶ γιὰ τὴν χήρα Καστέρα, ποὺ ἔκανε στρώματα. Δὲν μπόρεσαν ὅμως νὰ τοὺς ποῦν τίποτε, γιὰ τὸν θεῖο τους Θωμᾶ Καστέρα. Ἀπ' τὰ πολλὰ τοὺς εἶπαν νὰ πᾶν στὸν Ἔπαρχο.

Ἀλλὰ καὶ στὸν Ἔπαρχο ἄλλο κακὸ πάλι. Ὅταν ἔφθασαν ἐκεῖ ἦταν τέσσερις παρὰ τέταρτο καὶ τὰ Γραφεῖα ἔκλειναν στὶς τέσσερις. Δὲν μπόρεσαν λοιπὸν νὰ μείνουν παρὰ πάνω ἀπὸ ἕνα τέταρτο.

Ὁ ὑπάλληλος ἔκανε πὼς σκάλιζε τὰ χαρτιὰ ποὺ εἶχε στὸ γραφεῖο του καὶ εἶπε στὸν Γιάννη νὰ πάῃ πάλι τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ, γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ σωστὲς πληροφορίες γιὰ τὴν δουλειά του.

Ἀφοῦ ὁ ὑπάλληλος τοὺς ἔδωσε τὴν ὑπόσχεση αὐτὴ ὁ Γιάννης καὶ τ' ἀδέλφια του ἔφυγαν κατευχαριστημένοι καὶ ἥσυχοι ἀπ' τὸ Ἔπαρχεῖο.

—Ἐ! τί λέτε,εἶπε ὁ Γιάννης βγαίνοντας στὸν δρόμο, πρὶν γυρίσουμε στὸ καφενεῖο δὲν κάνουμε μιὰ στιγμὴ ἕνα γύρο ἀπ' τὴν πλατεῖα, μήπως καὶ μέσ' τὸν κόσμο ἀπαντήσουμε τὸ θειό μας ;

Ἔτσι πῆγαν στὴν πλατεῖα καὶ κοιτοῦσαν καλά,καλὰ τοὺς διαβάτες μήπως καὶ ἀνακαλύψουν κανένα ποὺ νὰ

(Ἀκολουθεῖ) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

μοιάζῃ λίγο τοῦ πατέρα τους. Χαμένος κόπος. Δὲν ἀνακάλυψαν κανένα. Ὁ ἥλιος εἶχε ἀπὸ ὥρα δύσει καὶ ἡ νύχτα ἔπεφτε. Τὰ παιδιὰ γύρισαν στὸ ξενοδοχεῖο ὅπου ἔφαγαν μὲ μεγάλη ὄρεξη. Ὕστερα ἀνέβηκαν στὴν κάμαρα ποὺ ὁ ξενοδόχος νοίκιαζε στοὺς ξένους.

Οἱ τρεῖς μικροὶ κατακουρασμένοι ἀπὸ τοὺς τόσους δρόμους,πούχαν κάνει ὅλη τὴν ἡμέρα, δὲν ἄργησαν νὰ κοιμηθοῦν. Καὶ μέσ' στὸν ὕπνο τους ἔβλεπαν ὡραῖα ὄνειρα πὼς ηὗραν τὸν θεῖο τους καὶ πὼς ἔπεσαν στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὸν φιλοῦσαν ὅλο ἀγάπη.

Τὸ ἄλλο πρωΐ κατὰ τὶς ὀκτὼ ἦταν στὸ πόδι. Πρὶν φύγουν,ὁ Γιάννης θέλησε νὰ πληρώσῃ. Ὁ κὺρ Περλοκῖνος ἔφερε τὸ λογαριασμό.

Ἕνα μεσημεριανὸ φαγητό,ἕνα βραδυνὸ καὶ τὸ νοίκι γιὰ τὸ δωμάτιο μὲ τὰ δυὸ κρεββάτια ἔκαναν τὸ ὅλον ἑπτὰ φράγκα.

Γιὰ νὰ εἴμαστε ἀληθινοί,καὶ τὸ μεσημεριανὸ καὶ τὸ βραδυνὸ φαγητὸ δὲν ἄξιζαν πολύ. Τὸ ἴδιο τὸ δωμάτιο καὶ τὰ κρεββάτια. Ἔτσι τὰ ἑπτὰ φράγκα ἦταν πολλὰ καὶ ἴσα-ἴσα ὅλη ἡ περιουσία τῶν παιδιῶν ἦταν ἑπτὰ φράγκα. Ὅταν τἄδωσε ὁ Γιάννης ἔμεινε χωρὶς λεπτό. Δὲν τὸν πολυένοιαζε ὅμως γιατὶ ἐλπίζε νὰ βρῇ τὴν ἴδια μέρα τὸν θειό τους ποὺ θὰ τοὺς ἔπαιρνε σπίτι του καὶ δὲν θὰ εἶχαν πιὰ ἀνάγκη ἀπὸ χρήματα.

Στὶς ἐννέα πῆγαν στὸ Ἔπαρχεῖο.

—Ἄ, σὺ εἶσαι, μικρέ μου, εἶπε ὁ ὑπάλληλος ποὺ εἶχαν δεῖ τὴ προηγούμενη, στὸν Γιάννη. Παιδί μου,δὲν ηὗρα τίποτε.

—Πῶς ; ἔκανε ὁ Γιάννης ξαφνιασμένος, ὁ θεῖος μου Θωμᾶς δὲν εἶναι στὸ Ἀλγέρι ;

—Ἐμεῖς τοὐλάχιστον δὲν ἔχομε εἴδηση. Ἂν θέλῃς πήγαινε καλοῦ-κακοῦ νὰ ρωτήσῃς καὶ στὴν Νομαρχία.

— Πῆγα χτές, κύριε.

— Καὶ στὴν Διεύθυνση τῆς Ἀστυνομίας ;

— Καὶ ἐκεῖ πῆγα.

— Τί νὰ σοῦ κάνω λοιπὸν κι' ἐγώ;

— Δὲν μπορεῖτε λοιπόν, κύριε,νὰ μοῦ πῆτε ποῦ βρίσκεται ὁ θεῖος μου ;

— Τὸ μόνο ποὺ μπορῶ νὰ σοῦ πῶ εἶναι ὅτι ὁ θεῖος σου δὲν βρίσκεται στ' Ἀλγέρι.

Ὁ Γιάννης τὸν κοίταζε καλά, καλὰ σὰν νὰ μὴν τοῦ ἔκανε καρδιὰ νὰ φύγῃ.

— Τὸ λοιπόν, παιδί μου, τί περιμένεις δὲν κατάλαβες τί σοῦ εἶπα ;

ΑΠΟ ΣΤΟΜΑ ΣΕ ΣΤΟΜΑ

ΔΥΟ ΤΕΧΝΑΣΜΑΤΑ

Πρὶν χρησιμοποιηθῇ ὁ ἀτμὸς γιὰ κίνητρο στὰ πλοῖα, καὶ ὡς ποὺ νὰ πληθύνουν τὰ ἀτμόπλοια, αὐλακώνανε τὴ θάλασσα κάθε λογῆς ἱστιοφόρα. Μ' αὐτά, μεταφέρονταν ἀπὸ λιμάνι σὲ λιμάνι, εἴδων-εἴδων ἐμπορεύματα καὶ λιγοστοὶ ταξειδιῶτες.

Οἱ καραβοκύρηδες ποὺ ἦταν καὶ πλοίαρχοι, θαλασσομάχοι πρώτης, ἐταξείδευαν ἄλλοτε μὲ δική τους συρμαγιὰ (κεφάλαια), ἄλλοτε γιὰ ναῦλο κι' ἄλλοτε γιὰ ἐμπόριο συντροφικὸ μὲ πατριώτη τους χρηματοδότη, ποὺ τότε ὅλοι τὸν ἔλεγαν παρτσινέβελο.

Αὐτὸς ἐκανόνιζε σὰν προϊστάμενος ὅλες τὶς λεπτομέρειες τοῦ ταξειδιοῦ καὶ τῆς ἐμπορικῆς δουλειᾶς καὶ ἀπὸ τὰ κέρδη της ἔπαιρνε τὰ μισά, ὅταν ὅμως ἐτύχαινε ζημιὰ ἦταν ὅλη εἰς βάρος του.

Οἱ νησιῶτες σὰν ἐμάθαιναν πὼς συντοπίτες καραβοκύρηδες, θὰ ξεκινοῦσαν γιὰ μεγάλες πολιτεῖες, τοὺς γίνονταν φόρτωμα,ἄλλοι νὰ τοὺς φέρνουν πράγματα ἀξίας καὶ ἄλλοι διάφορα μικροπράγματα,λίγοι ὅμως ἀπ' ὅλους ἔδιναν μπροστὰ καὶ τὰ χρήματα. Ἔτσι, ἐκεῖνοι ποὺ ἄκουαν τέτοιες παραγγελίες, ἂν ἤθελαν νὰ τὶς ἐκτελέσουν, ἔπρεπε νὰ ἔχουν καὶ ξεχωριστὰ κεφάλαια ἀπὸ τὰ χρειαζούμενα γιὰ τὴ δουλειά τους, πρᾶμμα δύσκολο.

Γι' αὐτὸ ὅλοι τους εὕρισκαν προφάσεις γιὰ νὰ τὶς ἀποφεύγουν καὶ ἕνα σωρὸ τεχνάσματα γιὰ νὰ παίρνουν προπληρωμή.

Ἀπὸ τὰ τελευταῖα, μείνανε πιὸ γνωστὰ τὰ δυὸ τοῦτα.

Ἕνας καπετάνιος τοὺς εἶπε ὀρθάκοφτά, πὼς δὲν θἄκουε παραγγελίες μὲ λόγια γιατὶ θὰ τὶς ξεχνοῦσε ὅλες καὶ θὰ τὶς δεχότανε μόνο γραμμένες κι' ἀκόμη νὰ τοῦ τὶς πάνε στὸ καράβι τὴν μέρα ποὺ θὰ ἔκανε πανιά.

Σὲ ὅλους ποὺ τοῦ τὶς πήγαιναν γραφτές, ἔλεγε νὰ τὶς ἀπιθώνουν σ' ἕνα μεγάλο κιβώτιο τοποθετημένο στὴν πρύμνη τοῦ καραβιοῦ.

Σ' ἐκείνους, ποὺ καθὼς τὶς ἔβαζαν ἐκεῖ τὶς ἐσκέπαζαν μὲ ἀσημένια Ἱσπανικὰ δίστηλα, ποὺ γι' αὐτὸ καὶ τὰ λέγανε κολωνάτα, τοὺς τὶς ἔφερε. Στοὺς ἄλλους ποὺ τὶς ἄφησαν δίχως σκέπασμα ἀπὸ τάλληρα, δικαιολογήθηκε ὅτι τὶς ἐπῆρε ὁ ἀέρας γιατὶ τὶς βρῆκε ἀστερέωτες ἀπὸ ἀσημένιο βάρος, τὶς ἔρριξε στὴ θάλασσα καὶ ἔτσι δὲν ἤξερε τί τοῦ εἶχαν παραγγείλει.

Ἄλλος καπετάνιος, μὲ τὸ νὰ ἀκούῃ καθισμένος στὸ καφενεῖο τὴν παραμονὴ ποὺ θὰ ταξείδευε ὅλο κι' ἀπλήρωτες παραγγελίες, ἐστενοχωρήθηκε πολὺ καὶ τὸ φανέρωνε μὲ νευρικὰ ρουφήγματα καὶ ξεφυσήματα τοῦ καπνοῦ τοῦ ναργιλέ του.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ποὺ παρασύρθηκε ἀπὸ θυμό, κι' ἀποφάσισε νὰ φερθῇ ἄσχημα καὶ σ' ἐκεῖνον ποὺ θὰ τοῦ ἔδινε καὶ πληρωμένη παραγγελία,εἶδε νὰ σταθῇ μπροστά του ἕνα δωδεκάχρονο παιδόπουλο.

Αὐτό, τὸν ἐχαιρέτησε εὐγενικά,τοῦ ἔδαλε δειλά, δειλὰ στὴν χερούκλα του ἕνα γροσάκι καὶ τὸν παρακάλεσε ὅταν θὰ γύριζε μὲ τὸ καλὸ νὰ τοῦ ἔφερνε ἕνα σουραύλι γιὰ νὰ ψάλλῃ μ' ἐκεῖνο τὰ κάλαντα.

Ὁ καπετάνιος στὰ λόγια τοῦ μικροῦ, ἡσύχασε ἀπὸ τὰ νεῦρα του,χαμογέλασε καὶ χαϊδεύοντάς το στὸν ὤμο τοῦ εἶπε :

— Μεῖνε ἥσυχος,τὸ σουραύλι σου θὰ τῶχῃς.

Σὰν ἐγύρισε ἀπὸ τὸ ταξίδι του, ἔδωσε μπροστὰ σὲ ὅλους, ποὺ περίμεναν ἀνυπόμονα τὶς παραγγελίες τους, τὸ σουραύλι στὸν μικρὸ καὶ ὅταν ἐκεῖνοι τὸν ρώτησαν γιὰ τὶς δικές τους, τοὺς ἀπάντησε :

— Μὴ σᾶς κακοφαίνεται γιὰ ὅ,τι θὰ ἀκούσετε. Ἔφερα μόνον τὴν παραγγελία τοῦ μικροῦ, γιατὶ μοῦ τὴν προπλήρωσε, καὶ γιὰ τὸ μάθημα ποὺ σᾶς δίνει τί πρέπει νὰ κάνετε ὅταν παραγγέλνετε, ἐγὼ τοῦ χαρίζω τοῦτο. Ὁρίστε.

Ὅπως τὸ ἔλεγε, τράβηξε ἀπὸ τὴν τσέπη του κάποιο μικρὸ δέμα, τὸ ἄνοιξε καὶ φάνηκε ἕνα κατακόκκινο φεσάκι πού,ἀφοῦ τὸ κράτησε γιὰ λίγο κρεμαστὸ ἀπὸ τὴν μεταξωτὴ φούντα σὰν καμπανούλα πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ παιδιοῦ, τοῦ τὸ φόρεσε.

Ἐκεῖνο, ξετρελλαμένο ἀπὸ διπλὴ χαρὰ ἐφίλησε τὸ χέρι τοῦ καπετάνιου γιὰ ὅ,τι τοῦ ἔφερε. Ἔπειτα ἄρχισε νὰ παίζῃ τὸ σουραύλι του, καὶ ὅπως ἔφευγε χοροπηδῶντας ἀνάμεσα ἀπὸ τόσους κατσουφιασμένους, κουνιόταν πέρα δῶθε ρυθμικὰ καὶ ἡ φουντίτσα τοῦ φεσιοῦ του.

ΠΑΝ. ΔΗΜ. ΣΕΦ.

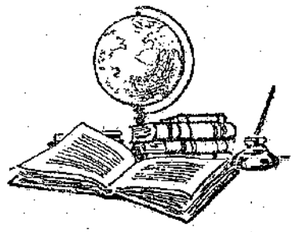

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΓΙΑ ΓΕΛΙΑ ΚΑΙ ΓΙΑ ΚΛΑΜΜΑΤΑ

Ο ΣΟΦΟΣ ΕΛΕΦΑΣ ΤΟΥ ΑΜΠ ΝΤΑΜΠΑΜΠ

Τὴν ἱστορία αὐτὴ τὴ διάβασα σ' ἕνα παλιὸ βιβλίο, ποὺ τὸ ἔγραψε ἕνας σοφὸς Ἰνδὸς ποὺ τὴν εἶχε, λέει, ἀκούσει ἀπὸ τὸν προπάππο του, ποὺ κι' αὐτὸς τὴν εἶχε μάθει ἀπὸ τὸν παππού του, ποὺ κι' ἐκεῖνος πάλι τὴν εἶχε ἀκούσει ἀπὸ τὸν μεγάλο του θεῖο, ποὺ τὴν εἶχε ἰδεῖ μὲ τὰ ἴδια του τὰ μάτια.

Τὸν καιρὸ λοιπὸν τοῦ μεγάλου θείου τοῦ παππού τοῦ προπάππου τοῦ σοφοῦ Ἰνδοῦ ποὺ ἔγραψε τὸ βιβλίο, ζοῦσε στὶς Ἰνδίες ἕνας σεβάσμιος φακίρης ποὺ ὀνομαζόταν Ἄμπ Νταμπάμπ. Ὁ φακίρης αὐτὸς ἦταν τόσο ἔξυπνος καὶ τόσο μορφωμένος, ὥστε ἂν ἤθελε μποροῦσε νὰ πάρῃ μεγάλη

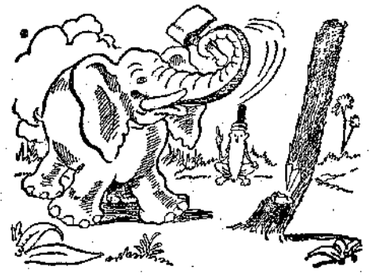

Ὁ Ζιμποὺ ἔκοβε τὰ δέντρα μὲ τὸ τσεκούρι

θέση στὴν αὐλὴ ἑνὸς μαχαραγιᾶ καὶ νὰ ζήσῃ μὲ τιμὲς καὶ μὲ δόξες. Μὰ ἦταν ἄνθρωπος ἁπλὸς καὶ ταπεινὸς καὶ προτιμοῦσε τὴν ἡσυχη ζωὴ τῆς ζούγκλας ἀπὸ τὴν πολυθόρυβη ζωὴ τῆς πολιτείας.

Κατοικοῦσε λοιπὸν σ' ἕνα φτωχικὸ σπιτάκι στὴν ἄκρη τοῦ χωριοῦ καὶ γιὰ μόνο σύντροφό του εἶχε ἕναν ἐλέφαντα ποὺ τὸν ἔλεγαν Ζιμπού. Εἶχε πάρει τὸν ἐλέφαντα αὐτὸν στὸ σπίτι του ἀπὸ πολὺν μικρὸν καὶ τὸν εἶχε ἀναθρέψει μοναχός του, ἔτσι ὥστε σὲ λίγα χρόνια εἶχε κι' ὁ ἐλέφας γίνει ὄχι μονάχα σοφός, ἀλλὰ καὶ ἱκανώτατος. Βέβαια δὲν μποροῦσε νὰ μιλήσῃ, μὰ καταλάβαινε ὅ,τι κι' ἂν τοῦ ἔλεγαν. Πολλὲς φορὲς ὁ ἀφεντικός του κουβέντιαζε ὧρες ὁλόκληρες μαζί του καὶ ὁ ἐλέφας τοῦ ἀπαντοῦσε μ' ἕνα ναὶ ἢ μ' ἕνα ὄχι, γέρνοντας τὸ κεφάλι του κατὰ κάτω ἢ ὑψώνοντάς το κατὰ πάνω.

Ὁ Ἄμπ Νταμπάμπ εἶχε δείξει στὸν ἐλέφαντά του πῶς νὰ κρατάῃ τὸ νοικοκυριό, πῶς νὰ μαγειρεύῃ καὶ πῶς νὰ πλένῃ τὰ πιάτα καὶ ἰσὲ λίγο ὁ Ζιμποὺ παράβγαινε μὲ τὸν καλύτερο ὑπηρέτη. Τὸ πρωὶ ὁ ἀφεντικός του μόλις ξυπνοῦσε τὸν εἰδοποιοῦσε μ' ἕνα πλατάγισμα τῆς γλώσσας του. Ἀμέσως ὁ ἐλέφας ποὺ κοιμόταν ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα του, σηκωνόταν καὶ πήγαινε στὴν κουζίνα καὶ τοῦ ἑτοίμαζε τὸν καφέ του. Ὕστερα σκούπιζε καὶ συγύριζε ὅλο τὸ σπίτι καὶ ἑτοίμαζε καὶ τὸ μεσημεριανὸ φαγητό. Ἐκτὸς ἀπ' ὅλα αὐτὰ ὁ Ἄμπ Νταμπάμπ εἶχε καταφέρει, ὥστε ὁ ἐλέφας του νὰ μπορῇ νὰ κρατάῃ μὲ τὴν προβοσκίδα του μιὰ βελόνα περασμένη σὲ κλωστή. Ἔτσι μποροῦσε ὁπωσδήποτε νὰ τοῦ ράψῃ καὶ νὰ τοῦ μπαλώσῃ τὰ ροῦχα του. Φυσικὰ τὰ μπαλώματά του ἦταν ἄτεχνα, μὰ ὡστόσο τὰ κουτσοκατάφερνε.

Ὁ ἴδιος Ἄμπ Νταμπάμπ σ' ὅλο τὸ διάστημα ἦταν βυθισμένος στὴ μελέτη τῶν διαφόρων σοφῶν βιβλίων καὶ πέτε πότε μασσούλιζε κανένα ζαχαρωτὸ καὶ καμμιὰ καραμέλλα, ἐπειδὴ ὅμως δὲν εἶχε ἀτομικὴ περιουσία γιὰ ν' ἀγοράζῃ καραμέλλες καὶ ζαχαρωτὰ ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ δουλεύῃ γιὰ νὰ κερδίζῃ χρήματα καὶ μάλιστα νὰ δουλεύῃ πολὺ σκληρὰ γιατὶ κάθε δυὸ τρεῖς μέρες ἔπρεπε νὰ πηγαίνῃ στὸ δάσος νὰ κόβῃ δένδρα καὶ νὰ τὰ κουβαλάῃ στὸ χωριὸ ὅπου τὰ πουλοῦσε.

Κάποτε ὅμως ὁ Ἄμπ Νταμπάμπ σκέφτηκε πῶς τὴ δουλειὰ αὐτὴν μποροῦσε νὰ τὴν κάνῃ κι' ὁ ἐλέφας του καὶ πῆρε μαζί του τὸν ἄξιο Ζιμποὺ καὶ τοῦ ἔδειξε. Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα ὁ Ζιμποὺ χωρὶς νὰ χρειασθῇ καὶ νὰ τοῦ τὸ πῇ κανείς, τραβοῦσε κατὰ τὸ δάσος κρατώντας μὲ τὴν προβοσκίδα του τὸ τσεκούρι. Ἔκοβε καμμιὰ δωδεκαριὰ δένδρα, τὰ ξεφλούδιζε, τὰ καθάριζε ἀπὸ τὰ κλαδιά, κουβαλοῦσε τοὺς κορμοὺς ὥς τὸ χωριὸ καὶ τὸ βράδυ γύριζε καὶ ἔρριχνε στὰ πόδια τοῦ ἀφεντικοῦ του τὰ λεπτὰ ποὺ εἶχε εἰσπράξει.

Μιὰ μέρα στὸν Ἄμπ Νταμπάμπ ἦρθε ἕνα χαρτάκι γιὰ νὰ πληρώσῃ τοὺς φόρους του. Ὁ σοφὸς φακίρης ἦταν ἀδύνατο νὰ μαζέψῃ τόσα χρήματα πουλώντας ξύλα καὶ τότε σκέφθηκε νὰ μάθῃ τὸν Ζιμποὺ νὰ χορεύῃ, ἐνῶ αὐτὸς θὰ τοῦ ἔπαιζε μὲ τὴ φλογέρα. Πραγματικὰ ὁ Ζιμποὺ ἔγινε περίφημος χορευτὴς καὶ ὄχι μόνον ἔμαθε νὰ χορεύῃ, μὰ ἔμαθε νὰ παίζῃ καὶ φλογέρα κι' ἔτσι νὰ συνοδεύῃ καὶ μόνος του τὸν ἑαυτό του. Ἔτσι πότε-πότε ὁ Ἄμπ Νταμπάμπ κατέβαινε μὲ τὸν ἐλέφαντά του στὴν πολιτεία, τὸν ἔβαζε στὴν πλατεῖα νὰ χορεύῃ καὶ κέρδιζε ἕνα σωρὸ παράδες.

Θὰ χρειαζόταν ἕνα ὁλόκληρο βιβλίο γιὰ νὰ σᾶς περιγράψῃ τὶς χάρες καὶ τὶς γνώσεις τοῦ Ζιμπού, ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶναι πὼς ὅλα αὐτὰ τὰ χρωστοῦσε στὸν ἀφεντικό του, γιατὶ πρέπει κανεὶς νὰ εἶναι πολὺ ἔξυπνος καὶ ἀληθινὰ σοφὸς ἄνθρωπος, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ διδάξῃ τόσα δύσκολα πράγματα σ' ἕναν ἐλέφαντα.

Ἄλλωστε κι' ὁ Ζιμπού ὁ ἴδιος ἔνοιωθε βαθειὰ τὴν μεγάλη σοφία τοῦ κυρίου του καὶ γι' αὐτὸ τὸν ὑπηρετοῦσε μ' ὅλη του τὴν ἀφωσίωση, τὸν φρόντιζε καὶ τὸν περιποιόταν ὅπως μιὰ μάννα τὸ παιδί της.

Ὅταν ὁ Ἄμπ Νταμπάμπ πέθανε ἄφησε μόνο κληρονόμο του τὸν ἀνεψιό του Ἰμ Μπιμπίμ. Ὅσο λοιπὸν φιλομαθής, ἐργατικὸς καὶ ἔξυπνος ἦταν ὁ Ἄμπ Νταμπάμπ, τόσο ἀμόρφωτος, τεμπέλης καὶ κουτὸς ἦταν ὁ ἀνεψιός του. Τίποτε δὲν τὸν ἐνδιέφερε, ποτέ του δὲν εἶχε πιάσει νὰ δουλέψῃ καὶ ποτέ του δὲν εἶχε ἀνοίξει βιβλίο. Μὲ ἄλλους λόγους ἦταν τὸ ἀντίθετο ἀκριβῶς τοῦ θείου του.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ ἐλέφας Ζιμποὺ ἀφοῦ ἐθρήνησε ἀπαρηγόρητα τὸν ἀφεντικό του συνῆλθε ὁπωσδήποτε καὶ ἀπεφάσισε νὰ κανονίσῃ τὴ ζωή του. Παρευθὺς λοιπὸν κατάλαβε πὼς ὁ καινούργιος κύριός του δὲν ἄξιζε τίποτε. Δὲν ἤξερε οὔτε νὰ γράφῃ, οὔτε νὰ διαβάζῃ, οὔτε νὰ λογαριάζῃ, ἐνῶ ὁ Ζιμποὺ γνώριζε καὶ τὶς τέσσερες πράξεις τῆς ἀριθμητικῆς καὶ τὰ 244 γράμματα τοῦ σανσκριτικοῦ ἀλφαβήτου· ἦταν λοιπὸν φυσικὸ ἕνας ἐλέφας τόσο μορφωμένος νὰ νοιώθῃ ἀπόλυτη περιφρόνησῃ γιὰ ἕνα ἀφεντικὸ τόσον ἀγράμματο.

Ἂν ὕστερα ἀπὸ μερικοὺς μῆνες τύχαινε κανεὶς νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ σπιτάκι τοῦ Ἄμπ Νταμπάμπ θὰ ἔ-

Ἐνῶ ὁ Ἰμ Μπιμπίμ κελεκοῦσε, ὁ Ζιμποὺ καθόταν κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα

βλεπε ἕνα πολὺ παράξενο θέαμα!

Θὰ ἔβλεπε τὸν ἐλέφαντα Ζιμποὺ μὲς τὴ μέση τῆς σάλλας ξαπλωμένο τεμπέλικα ἐπάνω σ' ἕνα σωρὸ ἀπὸ μαξιλάρια καὶ θὰ τὸν ἄκουγε νὰ πλαταγίζῃ ἀνυπόμονα τὴ γλῶσσα του, ἐνῶ μιὰ φωνὴ τοῦ ἀπαντοῦσε γεμάτη ἀγωνία:

—Ἀμέσως! ἀμέσως! ἔφθασα!

Λίγα λεπτὰ ἀργότερα θὰ ἔβλεπε Ἰμ Μπιμπίμ νὰ παρουσιάζεται κρατώντας ἕνα βαρὺ δίσκο στὰ χέρια του μὲ τὸ πρωινὸ τοῦ Ζιμπού. Γιατὶ τώρα ἔκανε αὐτὸς τὸν ὑπηρέτη. Αὐτὸς συγύριζε τὸ σπίτι, αὐτὸς ἔπλενε τὰ πιάτα καὶ αὐτὸς ἔπρεπε νὰ ἑτοιμάζῃ τὸ φαγητὸ τοῦ Ζιμποὺ στὶς ὡρισμένες ὧρες. Καὶ ὄχι μόνο αὐτό, ἀλλὰ ὁ ἐλέφας τοῦ εἶχε δείξει κιόλας πῶς νὰ κόβῃ τὰ δένδρα στὸ δάσος καὶ νὰ τὰ μεταφέρῃ στὸ χωριό. Κι' ἀλλοίμονό του ἂν χάζευε στοὺς δρόμους καὶ ἄργοῦσε νὰ γυρίσῃ πίσω: Ὁ Ζιμποὺ ἐθύμωνε καὶ οἱ ξυλιὲς ἔπεφταν βροχὴ στὴν πλάτη τοῦ Ἰμ Μπιμπίμ.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ ἐλέφας περνοῦσε τὶς ὧρες του κάτω ἀπὸ τὸν παχὺ ἡσκιο τῶν δένδρων καὶ τραγάνιζε ζαχαρωτὰ καὶ καραμέλλες. Ἐπειδὴ ὅμως καταβρόχθιζε ὀκάδες ὁλόκληρες κάθε μέρα, τὰ χρήματα ποὺ κέρδιζε ὁ Ἰμ Μπιμπίμ μὲ τὸν ἱδρώτα τοῦ προσώπου του ἦταν φυσικὰ ἀδύνατον νὰ φθάσουν. Ἔτσι κάθε Σαββατόβραδο κατέβαζε ὁ Ζιμποὺ τὸν ἀφεντικό του στὴν πολιτεία καὶ τὸν ἔβαζε στὴν πλατεῖα νὰ χορεύῃ μὲ τὴν φλογέρα. Εἶχε δοκιμάσει νὰ τὸν μάθῃ νὰ παίζῃ κι' ὁ ἴδιος τὴ φλογέρα, μὰ ὁ ἀνεψιὸς τοῦ Ἄμπ Νταμπάμπ ἦταν πολὺ ἠλίθιος ὥστε νὰ νοιώθῃ τίποτε ἀπὸ μουσική. Ἔτσι ὁ Ζιμποὺ ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ τοῦ παίζῃ αὐτὸς τὴ φλογέρα καὶ νὰ κρατάῃ κιόλας τὸ ρυθμὸ μὲ τὸ πόδι του.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

Η ΜΙΚΡΗ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ F. H. BURNETT

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

— Νά, ἐκείνη τὴν τίγρη ποὺ ἔχει ἁπλωμένη ἡ Σάρα γιὰ χαλὶ στὴν κάμαρά της αὐτὸς τὴν ἔχει σκοτώσει. Γι' αὐτὸ τὴν ἀγαπάει τόσο ἡ Σάρα. Ἁπλώνεται ἀπάνω της, τῆς χαϊδεύει τὸ κεφάλι καὶ τῆς μιλάει σὰν νὰ ἦταν καμμιὰ γάτα ζωντανή.

—Ὅλα αὐτὰ εἶναι σαχλαμάρες εἶπε ἡ Λαβίνια. Ἡ μαμὰ λέει πὼς αὐτὴ ἡ μανία της νὰ πλάθῃ ἱστορίες μὲ τὸ μυαλό της εἶναι γελοία καὶ πὼς ἅμα μεγαλώσῃ θὰ ξεκουτιαθῇ ὁλότελα.

Πραγματικὰ ἡ Σάρα δὲν ἤξερε τί θὰ πῇ ματαιοδοξία. Εἶχε πολὺ τρυφερὴ καρδιὰ καὶ μοιραζόταν γενναιόδωρα μὲ ὅλες ὅλα τ' ἀγαθά της. Οἱ μικρότερες μαθήτριες συνειθισμένες στὴν τρομοκρατία τῶν μεγάλων ποὺ τὶς περιφρονοῦσαν ἢ τὶς ἀπόπατρναν ἤξεραν πὼς ἡ πιὸ ἀξιοζήλευτη ἀπ' ὅλες τους τὶς συμμαθήτριες δὲν τὶς εἶχε κάνει ποτὲ νὰ κλάψουν. Εἶχε καρδιὰ μητέρας καὶ ὁ-ποτε κανένα κοριτσάκι ἔπεφτε ἢ ἔγδερνε τὸ γόνατό του, θᾶβρισκε πάντοτε κοντά της παρηγοριὰ καὶ βοήθεια κι' ἀπὸ τὴν τσέπη της πάντοτε θᾶβγαινε καμμιὰ καραμέλλα ἢ κανένα μπομπόνι. Ποτέ της δὲν ἔδιωχνε μακρυὰ τὶς μικρές, οὔτε τοὺς ἔκανε κανένα περιφρονητικὸ ὑπαινιγμὸ γιὰ τὴν ἡλικία της.

—Ὅταν εἶναι κανεὶς τεσσάρων χρονῶν εἶναι τεσσάρων χρονῶν, εἶπε στὴ Λαβίνια μιὰ μέρα ποὺ ἐκείνη ἐμπάτσισε τὴ Λότη ἀποκαλώντάς την «νιάνιαρο». Τοῦ χρόνου ὅμως θὰ εἴμαστε πέντε καὶ τοῦ παραχρόνου ἕξη καὶ τὸ κάτω-κάτω δὲν μᾶς λείπουν παρὰ δεκαέξη χρόνια μοναχὰ γιὰ νὰ γίνουμε εἴκοσι.

— Θέ μου, τί σπουδαία πρόσθεση ποὺ ξέρουμε! ἔκανε εἰρωνικὰ ἡ Λαβίνια.

Ὡστόσο κανεὶς δὲν μποροῦσε ν' ἀμφισβητήσῃ τὸ γεγονὸς πὼς τέσσερα καὶ δεκάξη κάνουν εἴκοσι καὶ τὰ εἴκοσι ἦταν μιὰ ἡλικία ποὺ κι' οἱ μεγαλύτερες ἀκόμη μαθήτριες μόλις τολμοῦσαν νὰ τὴν ὀνειρευτοῦν.

Γιὰ ὅλα αὐτὰ οἱ μικρὲς ἐλάτρευαν τὴ Σάρα. Αὐτὲς ποὺ πάντα οἱ ἄλλες τὶς περιφρονοῦσαν προσκαλοῦνταν συχνὰ ἀπὸ τὴ Σάρα τὸ ἀπόγευμα γιὰ νὰ πάρουν τὸ τσαΐ μαζί της. Εἶχαν παίξει μὲ τὴν Ἔμιλυ καὶ εἶχαν πιεῖ τσαΐ στὸ σερβίτσιο τῆς Ἔμιλυ ποὺ τὰ φλυτζάνια του μὲ τὰ γαλάζια ἀνθάκια ἦταν ἀρκετὰ μεγάλα καὶ χωροῦσαν μπόλικο τσαΐ μὲ μπόλικη ζάχαρη μέσα. Καμμιὰ ἀπὸ τὶς μικρὲς δὲν εἶχε ξαναϊδεῖ ποτές της τόσο ὡραῖο κουκλίστικο σερβίτσιο. Καὶ ἀπὸ τότε ὅλη ἡ «Πρώτη ἡ Μικρὴ» θεοποιοῦσε τὴ Σάρα καὶ τὴν εἶχε σὰν βασίλισσα.

Ἡ Λότη Λὲφ τῆς ἔδειχνε τὴν ἀγάπη της σὲ τέτοιο βαθμό, ὥστε ἂν ἡ Σάρα δὲν εἶχε πραγματικὰ μητρικὴ καρδιὰ στὸ τέλος θὰ εἶχε ἀποκάμει, γιατὶ στ' ἀλήθεια ἡ μικρὴ δὲν τὴν ἄφηνε στιγμὴ ἡσυχη.

Τὴ Λότη τὴν εἶχε βάλει ἐσωτερικὴ ὁ πατέρας της ποὺ ἦταν καὶ πολὺ νέος καὶ ἐπιπόλαιος καὶ δὲν ἤξερε νὰ βρῇ καμμιὰ καλύτερη λύση. Εἶχε χάσει τὴ μητέρα της καὶ ἐπειδὴ ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ γεννήθηκε ὅλη τὴ θεωροῦσαν σὰν μιὰ ὄμορφη κούκλα, ἕνα χαϊδεμένο γατάκι ἢ ἕνα κακομαθημένο σκυλάκι, εἶχε γίνει ἀνυπόφορη. Κάθε φορὰ ποὺ ἤθελε ἢ ποὺ δὲν ἤθελε κάτι ἔβαζε τὶς φωνές. Καὶ ἐπειδὴ πάντα ἐπαθυμοῦσε ὅ,τι ἦταν ἀπαγορευμένο καὶ δὲν ἤθελε ποτὲ ἐκεῖνο ποὺ ἔπρεπε, γι' αὐτὸ ὅλες σχεδὸν τῆς ὧρες τῆς ἡμέρας ἀκουγόταν νὰ στριγγλίζῃ σὲ κάποιο μέρος τοῦ σχολείου.

Εἶχε ἀνακαλύψει ποιὸς ξέρει μὲ τί τρόπο—ἴσως θὰ εἶχε ἀκούσει καμμιὰ φορὰ τὸν πατέρα της νὰ τὸ λέῃ—πὼς κάθε παιδὶ ποὺ δὲν ἔχει μητέρα εἶναι ἀξιολύπητο καὶ πὼς πρέπει νὰ μὴν τοῦ χαλοῦν κανένα του χατήρι. Αὐτὴ τὴν ἀνακάλυψή της λοιπὸν τὴν ἐκμεταλλευόταν γιὰ τὸ συμφέρον της καὶ τὴ χρησιμοποιοῦσε σὰν τὸ καλύτερό της ὅπλο σὲ κάθε περίσταση.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Γοῦστο ποὺ ἔχει νὰ πίνῃς νερὸ ἀπ' τὸ σωλήνα τοῦ μπάνιου!..

Ἀνεκοινώθη ἀπὸ τὸν Νηρέα

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΜΑΛΛΙΑ ΜΕ ΤΟ ΜΕΤΡΟ

Θ' ἀκούσατε βέβαια πῶς τώρα μὲ τὸν πόλεμο, ἀλλὰ καὶ πρὶν ἀκόμα, οἱ Γερμανοὶ εἶχαν ἀρχίσει νὰ χρησιμοποιοῦν τὰ ἐρζάτς, δηλαδὴ ὡρισμένα πράγματα δὲν τὰ κατασκευάζουν ἀπὸ τὸ ὁλικὸ ποὺ γίνονται σ' ὅλο τὸν κόσμο, μὰ ἀπὸ ἄλλο πιὸ φθηνὸ καὶ πιὸ πρόχειρο. Αὐτὸ τὸ ἔκαναν γιατὶ πολλὰ ὁλικὰ δὲν τὰ ἔχουν στὸν τόπο τους καὶ χρειάζονται καὶ χρήματα πολλὰ καὶ φασαρίες μεγάλες γιὰ νὰ τὰ φέρουν. Ἔτσι ἔκαναν μάλλινα φορέματα ἀπὸ ἶνες ξύλου καὶ σοκολάτα ἐπίσης ἀπὸ ξύλο, τυρὶ ἀπὸ φυτικὲς οὐσίες καὶ αὐγὰ ἀπὸ διάφορες οὐσίες χημικές. Τελευταῖα ἀνακάλυψαν καὶ κάτι ἄλλο: πῶς μὲ τὰ ἀνθρώπινα μαλλιὰ κατασκευάζονται καὶ ὡραιότατα καστόριγα καπέλλα, κομψὰ καὶ ἐλαφρά. Γιὰ νὰ εἶναι ὅμως τὰ ἀνθρώπινα μαλλιὰ κατάλληλα γι' αὐτὴ τὴ χρῆση πρέπει νὰ ἔχουν τουλάχιστον ἑπτὰ πόντους μάκρος, ἀλλοιῶς εἶναι γιὰ πέταμα.

Ἔτσι σὲ ὅλους τοὺς κουρεῖς τῆς Γερμανίας δόθηκε ἡ διαταγὴ νὰ μὴν κόβουν τὰ μαλλιὰ τῶν πελατῶν τους εἴτε ἄνδρες εἶναι εἴτε γυναῖκες, ἂν τὸ μάκρος τους δὲν περνάει τοὺς ἑπτὰ πόντους τὸ λιγώτερο. Τὰ κομμέ-

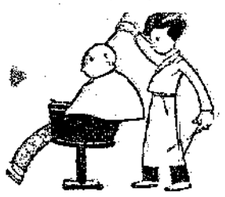

να αὐτὰ μαλλιὰ ποὺ πέφτουν χάμω, τὰ μαζεύουν ὕστερα, τὰ βάζουν σὲ σακκοῦλες καὶ τὰ στέλνουν σ' ἐργοστάσιο ὅπου τὰ ἐπεξεργάζονται. Κι' ἔτσι μπορεῖ νὰ τύχῃ νὰ φορέσῃ κανεὶς πάνω ἀπὸ τὰ μαλλιά του ἕνα καπέλλο καμωμένο ἀπὸ τὰ ἴδια του τὰ μαλλιά. Νὰ κάτι ποὺ δὲν τὸ εἶχα σκεφθῆ ποτέ μου!

ΕΝΑΣ ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ ΠΟΥ ΞΕΡΕΙ ΝΑ ΛΟΓΑΡΙΑΖΗ

Εἶναι ὁ μίστερ Γουῶτσον ἀπὸ τὸ Νορθχάλλερτον τῆς Ἀμερικῆς ποὺ πῆρε τώρα τελευταῖα τὴν σύνταξή του ὕστερα ἀπὸ σαραντάχρονες ἐτῶν ὑπηρεσία. Καὶ ἀφοῦ ἔβαλε τὰ πόδια του νὰ δουλέψουν ἀκούραστα τόσα χρόνια, ὁ μίστερ Γουῶτσον ἔβαλε καὶ τὸ μυαλό του νὰ δουλέψῃ καὶ κάθησε καὶ λογάριασε πόσους δρόμους ἔκανε ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα ποὺ γύριζε ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριὸ κι' ἀπὸ σπίτι σὲ σπίτι.

Ὑπολόγισε λοιπὸν ὅτι κάθε μέρα περπατοῦσε ἐπάνω-κάτω 30 χιλιόμε-

τρα καὶ πῶς μέσα σὲ σαρανταένα χρόνια ἔκανε 500,000 χιλιόμετρα! Ἐκτὸς ἂν ὁ λογαριασμὸς δὲν εἶναι σωστὸς καὶ βάζει μέσα καὶ τὶς Κυριακές. Μπορεῖ ὅμως ὁ καϋμένος νὰ μὴν εἶχε ποτέ του σχόλη!

Ο ΤΖΑΚ ΜΠΑΙΝΕΙ Σ' ΑΠΟΣΤΡΑΤΕΙΑ

Δὲν πῆρε μόνο ὁ κ. Γουῶτσον τὴ σύνταξή του τὴν πῆρε καὶ ὁ Τζάκ. Καὶ ἐπειδὴ ὁ Τζὰκ ὑπηρετεῖ στὸ στραβὸ καὶ μάλιστα τὸν ἀμερικανικό, ἀποστρατεύθηκε μὲ ὅλες τὶς στρατιωτικὲς τιμές: Μπροστὰ πήγαιναν δύο στρατιωτικὲς μουσικές, παίζοντας διάφορα στρατιωτικὰ ἐμβατήρια, ἔπειτα ἔρχόταν ὁ Τζὰκ καμαρωτὸς καὶ ἀπὸ πίσω ἀκολουθοῦσαν δύο δημοιρίες στρατοῦ, καὶ ἡ ἐπίσημη αὐτὴ πομπὴ ἔκανε τὸ γύρο ὅλης τῆς συνοικίας τοῦ Φόρτ - Τόττεν στὴν πόλη Κουήνς.

Ὕστερα ἀπὸ τὸν τιμητικὸ αὐτὸν περίπατον ὅλη ἡ συνοδεία γύρισε στὸ στρατῶνα καὶ σταμάτησε μπρὸς σ' ἕνα ὡραῖο σταῦλο!..

Μπᾶ! ἀλήθεια, ξέχασα νὰ σᾶς πῶ τί εἶναι ὁ Τζάκ. Λοιπὸν εἶναι ἕνα καλὸ γέρικο μουλάρι ποὺ ὑπηρέτησε πιστὰ εἰκοσιεπτὰ χρόνια τὸ σύνταγμά του καὶ τώρα ἔκριναν πῶς ἀρκετὰ πιὰ δούλεψε καὶ εἶναι καιρὸς νὰ περάσῃ ἥσυχα καὶ ξεκούραστα τὰ γεράματά του. Ὁ συνταγματάρχης ἔβγαλε ἰδιαίτερη ἡμερησία διαταγὴ ὅπου ἀνέφερε τὶς ὑπηρεσίες τοῦ Τζὰκ καὶ διέταξε νὰ γίνῃ αὐτὴ ἡ μικρὴ παρέλαση γιὰ χάρη του. Τί ὡραῖα!

ΜΙΑ ΠΟΛΙΣ ΤΑΞΙΔΕΥΕΙ

Τί ψευτιὲς μᾶς λέει ὁ Ἀνανίας! θὰ φωνάξετε. Κι' ὅμως θὰ ἔχετε ἄδικο. Μιὰ ὁλόκληρη πολιτεία μεταφέρθηκε σὲ σημαντικὴ ἀπόσταση ἀπ' εὐθείας μὲ τὸ ἀεροπλάνο, κι' ὄχι μόνο τὰ σπίτια, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐπιπλα καὶ οἱ ἄνθρωποι κι' αὐτὰ τὰ κατοικίδια ζῶα ἀκόμη. Φυσικὰ αὐτὴ ἡ μεταφορὰ δὲν μπόρεσε νὰ γίνῃ μονομιᾶς· τρία μεγάλα ἀεροπλάνα χρειάστηκε νὰ κάνουν πολλὲς φορὲς τὴ διαδρομὴ πάει κι' ἔλα, γιὰ νὰ γίνῃ ὅλη αὐτὴ τὴ μετακόμιση.

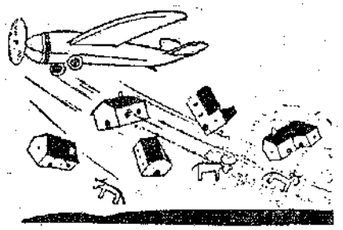

Μὰ γιατί θὰ πορήσετε. Χμ! ὁ λόγος εἶναι σπουδαιότατος. Στὴν ἀπρόσιτη σχεδὸν κορυφὴ ἑνὸς βουνοῦ τῆς Νέας Γουϊνέας ἀνακαλύφθηκε ἕνα πλουσιώτατο χρυσωρυχεῖο. Καταλαβαίνετε λοιπὸν πόσο βιάζονταν ὅλοι νὰ βρεθοῦν ἐκεῖ ἐπάνω. Ἐπειδὴ ὅμως γιὰ ν' ἀνοιχθοῦν δρόμοι καὶ νὰ μεταφερθοῦν ὅ,τι χρειαζόταν ἐπάνω στὸ ψηλὸ βουνὸ θὰ περνοῦσαν μῆνες ὁλόκληροι, προτιμήθηκε τὸ ἀεροπλάνο καὶ ἔτσι μέσα σὲ λίγες ἡμέρες ἡ πολιτεία στήθηκε μὲ τὰ ὅλα της.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ο ΕΡΜΗΣ ΤΟΥ ΠΡΑΞΙΤΕΛΗ

Σ' ἐλάξευσε ἀπὸ μάρμαρο
Σένα ἐκεινοῦ τὸ χέρι
Τοῦ γλύπτη τοῦ τρανοῦ,
Ποὺ κάθε λογισμὸ τοῦ νοῦ
Μὲ τὴν αἰώνια τέχνη του
Ζωὴ νὰ κάνῃ ξέρει.

Ἐπῆρε κάθε μιὰ ὀμορφιὰ
Ἀπὸ παραδείσια μέρη:
Τὸ γέλιο τοῦρανοῦ,
Τὸ μεγαλεῖο τοῦ θεοῦ,
Κι' ἀνέβη λὲς στὸν Ὄλυμπο
Στὴ γῆ γιὰ νὰ σὲ φέρῃ.

Πῆρε τὸ μάρμαρο ψυχή,
Στοῦ λαξευτὴ τὰ χέρια
Κι' ἀπὸ τὸ ὄμορφο ὁλικὸ
Βγῆκε ὀμορφιὰ αἰθέρια.
Ἀγάλμα σὺ δὲν ἔμεινες,
δὲν εἶσαι πέτρα κρύα,

Κρύβεις ζωή, παλμό
Καὶ μὲ μεγάλο σεβασμὸ
Σὲ σένα ὁ κόσμος προσκυνάει
Τῆς τέχνης τὴ μαγεία.

Λευκὴ Καμέλια [Β]

ΕΝΑ ΚΥΚΛΑΜΙΝΟ

Στὸ σκιερὸ καὶ πυκνόφυλλο δάσος δίπλα σ' ἕνα ἀργυρόηχο ρυάκι εἶχε ἀνοίξει τὰ λεπτὰ μαβιά του πέταλα ἕνα κυκλάμινο. Λυγίζοντας τὸ κοτσάνι του χαιρετοῦσε τὶς ὁλόλευκες μαργαρίτες, τὶς πολύχρωμες ἀνεμώνες κι' ὅλα τὰ γύρω λουλούδια. Τέντωνε τὸ κεφαλάκι του καὶ κοίταζε περίεργα ὁλόγυρα.

— Οἱ ὄμορφος ποὺ εἶναι ὁ κόσμος, ἔλεγε κάθε τόσο.

Σὲ λίγο μιὰ παρέα ἀπὸ χαρούμενα ἀνέμελα παιδιὰ σκορπίστηκε στὸ δάσος.

—Ὤ, δέστε, μὰ δέστε τί ὄμορφο αὐτὸ τὸ λουλούδι, δέστε τί ἁπαλὸ χρῶμα ἔχει καὶ τί ὄμορφα φύλλα! φώναξε τὸ πιὸ μικρὸ ἀπ' αὐτὰ καὶ τρέχοντας πρὸς τὸ μέρος του, ἔσκυψε καὶ κοίταξε μὲ θαυμασμὸ τὸ μικρὸ κυκλάμινο.

Τοῦ κάκου τ' ἄλλα λουλούδια τεντώνονταν νὰ τὰ ἰδῇ κι' αὐτὰ τὸ μικρὸ παιδάκι, αὐτὸ ὅμως κοίταζε μὲ θαυμασμὸ τὸ ὄμορφο λουλούδι. Τὸ παιδάκι ἀφοῦ ἔρριξε ἀκόμη μιὰ ματιά, ἄπλωσε τὸ χέρι του τὸκοψε καὶ βάζοντάς το πάνω στὰ ὁλόλαμπρα μαλλιά του, ἔφυγε χαρούμενο νὰ φτάσῃ τοὺς σύντροφους του.

— Νάτο, νάτο, ἀκούστηκε σὲ λίγην ὥρα ἡ φωνὴ μιᾶς μαργαρίτας ποὺ εἶχε ἰδῇ τὸ μικρὸ παιδάκι νὰ γυρίζῃ.

Τὸ κυκλάμινο ἦταν ἀκόμη πάνω στὰ μαλλιά του.

— Νάτο, νάτο, φώναξαν πάλι ὅλα τὰ λουλούδια κι' ὀρθώθηκαν ὅσο μποροῦσαν γιὰ νὰ ἰδοῦν τὸν σύντροφό τους.

—Ἀντίο, ἀντίο σας φίλοι μου, πάω νὰ ἰδῶ καινούργιο κόσμο, γ' ἀκούσω νέα πράγματα, φώναξε αὐτὸ συγκινημένο. Κι' ὅταν γύρισαν νὰ τὸ ξαναιδοῦν ἦταν πιὰ πολὺ μακριά...

Μέσα σ' ἕνα ζεστὸ δωμάτιο δίπλα ἀπὸ τὸ κρεββατάκι τοῦ μικροῦ παιδιοῦ μέσα σ' ἕνα βάζο μὲ νερὸ εἶναι τὸ κυκλάμινο. Δὲν ἀκούγεται τίποτε, παρὰ ἡ κανονικὴ ἀναπνοὴ τῆς μικρῆς καὶ τὸ τίκ-τὰκ τοῦ ρολογιοῦ.

Τ' ὄμορφο λουλούδι, συλλογίζεται τ'ἄλλα λουλούδια, τὸν ζεστὸν ἥλιο καὶ τὸ γάργαρο ρυάκι ποὺ δὲν εἶναι γι'αὐτὸν τίποτε ἄλλο παρὰ μιὰ πολὺ - πολὺ ὡραία ἀνάμνηση. Καὶ τὴν ὥρα ἴσα-ἴσα ποὺ τὸ τραγούδι τοῦ κορυδαλλοῦ ἀκούγεται, ἔγερνε λυπημένο τὸ κεφαλάκι του γιὰ νὰ πέσῃ στὸν αἰώνιο λήθαργο. Σὰν ξύπνησε ἡ μικρὴ καὶ θέλησε νὰ ἰδῇ τὸ κυκλάμινο, τὸ βρῆκε μαραμένο.

Βαθειὰ ζωγραφισθῆκε τότε στὸ προσωπάκι της ἡ θλίψη καὶ ἀφήνοντας ἀθέλητα δύο δάκρυα νὰ σεάξουν ἀπ' τὰ βελούδινα μάτια της, ἔφερε στὰ χείλη της τὸ νεκρὸ πιὰ λουλουδάκι.

Ρομπέρ τοῦ Λόξλεϋ [Β]

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

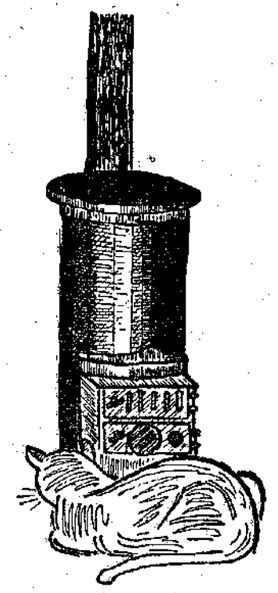

Οἱ γάτες ἀγαποῦν πολὺ τὴ ζέστη
Σκίτσο τοῦ Λίστ

Η ΧΕΛΩΝΑ ΚΑΙ Ο ΑΕΤΟΣ

(Ρωσσικὸ παραμύθι)

Μιὰ φορὰ ὁ Θεὸς ἀποφάσισε νὰ δώσῃ ἕνα μεγάλο γεῦμα στὸν Παράδεισο, στὸ ὁποῖο θὰ καλοῦσε ὅλα τὰ ζῶα, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο.

Ἔστειλε λοιπὸν τοὺς ἀγγέλους του σ' ὅλες τὶς φυλὲς τῶν τετραπόδων, πτερωτῶν, καὶ ἑρπετῶν καὶ τοὺς εἶπε νὰ πάρουν τὶς οἰκογένειές των καὶ νὰρθοῦν στὸν παράδεισο, ὅπου θὰ τοὺς εἶχε ἑτοιμάσει ἕνα τραπέζι περίφημο, γεμάτο μ' ὅλα τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς καὶ τοῦ οὐρανοῦ. Τὰ ζῶα καταχαρούμενα γιὰ τὴν πανδαισία ποὺ τὰ περίμενε, ἄρχισαν νὰ ἑτοιμάζουνται γιὰ τὴν ἐκδρομή τους στὸν Παράδεισο.

Διωγανώθηκαν ἀμέσως καραβάνια καὶ τὰ πιὸ μεγάλα ζῶα δέχτηκαν νὰ πάρουν στὴ ράχη τους τὰ πιὸ μικρά. Μονάχα τὴν κερὰ - Χελώνα δὲν ἤθελε κανεὶς νὰ τὴν πάρῃ μαζί του.

Ἤρθε ἡ μέρα ποὺ θὰ ξεκινοῦσαν τὰ καραβάνια καὶ ἡ Χελώνα δὲν κατώρθωσε νὰ βρῇ κανέναν ποὺ νὰ τὴν βοηθήσῃ νὰ φτάσῃ μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους στὸν Παράδεισο. Ἦταν τόσο κουτσομπόλα καὶ φλύαρη, ποὺ κανεὶς δὲν τὴν συμπαθοῦσε καὶ δὲν τὴν ἤθελε. Τοῦ κάκου παρακάλεσε ἡ κερὰ-Χελώνα τὸν λαγό, τὸ σκύλο, τὸ ἄλογο ὡς καὶ αὐτὸν τὸν γάϊδαρο. Κανεὶς δὲν ἤθελε νὰ τὴν φορτωθῇ. Ἡ κερὰ-Χελώνα ἄρχισε νὰ ἀπελπίζεται ὅτι δὲν θὰ ἔπαιρνε μέρος στὴ Θεϊκὴ πανδαισία.

Ἡ λύπη της ἦταν ἀπερίγραπτη, γιατὶ μέσα στ' ἄλλα ἦταν καὶ φοβερὰ λαίμαργη. Πῶς ὅμως νὰ πάῃ μόνη της ὡς τὸν Παράδεισο;

Ὅσπου νὰ φθάσῃ ἐκείνη σεινάμενη-κουνάμενη, οἱ ἄλλοι θἄχαν χωνέψει κιόλας τὰ ὡραῖα φαγητὰ καὶ θὰ ἐπέστρεφαν καὶ στὰ σπίτια τους. Ἐκεῖ ποὺ συλλογιζόταν μαραμένη, βλέπει νὰ περνᾷ ἕνας ἀετός.

—Ἐ! κὺρ Ἀετέ! φωνάζει, μήπως πηγαίνεις καὶ σὺ στὸ γεῦμα τοῦ Θεοῦ!

— Ναί, τῆς ἀπαντᾷ ὁ Ἀετός, ἐνῶ ζυγιζόταν ἐπάνω της.

— Δὲν μοῦ κάνεις τὴ χάρη, χρυσέ μου, νὰ κατεβῇς κάτω καὶ νὰ μὲ πάρῃς μαζί σου; Δὲν πρόφθασα τὰ καραβάνια τῶν φίλων μου ἡ καϋμενούλα καὶ τώρα πῶς νὰ πάω μόνη μου ὡς τὸν Παράδεισο, ποὺ ἔχω ἡ μαύρη καὶ τὰ ρευματικά μου.

Ὁ Ἀετὸς τὴν λυπήθηκε, κατέβηκε κάτω καὶ τῆς εἶπε:

—Ἔλα σκαρφάλωσε κάτω ἀπὸ τὴν δεξιά μου τὴ φτερούγα καὶ πιάσου καλά, θὰ σὲ πάω στὸν Παράδεισο!

Ἡ Χελώνα μὲ δάκρυα στὰ μάτια τὸν εὐχαρίστησε καὶ σκαρφάλωσε στὴν φτερούγα του.

Ὁ Ἀετὸς ἦταν ἀπὸ τὸ εἶδος ἐκείνων

πού δταν πετοῦν βγάζουν στίς μασχάλες μιά μυρουδιά, δπως ὁ ἄνθρωπος στίς δικές του δταν ἱδρώνῃ. Ἀπὸ λεπτότητα, λοιπόν, στὸ δρόμο ρώτησε τή Χελώνα μήν τήν ἐνοχλοῦσε ἡ μυρωδιά τῆς φτερούγας του. Ἡ Χελώνα πού κόντευε νὰ πνιγῆ ἀπὸ τὴν μπόχα, φωνάζει ἀμέσως:

— Ποιά μυρωδιά, καλό μου παιδί. Δὲν αἰσθάνομαι τίποτε καὶ θὰ μποροῦσα νὰ ταξιδέψω ἐδῶ πού εἶμαι μέρες ὁλάκερες! Ἐσύ νὰ μυρίζῃς;..

Ὁ Ἀετὸς κολακεύτηκε καὶ συνέχισε τὸ πέταγμά του. Σὲ λίγο ἔφτασαν στὸν Παράδεισο. Καὶ ἦταν καιρὸς γιατὶ τὸ τσιμπούσι εἶχε κιόλας ἀρχίσει.

Τί τραπέζι ἦταν ἐκεῖνο, Θεέ μου! Τί ψητὰ ροδοκόκκινα καὶ μοσχομυρωδάτα, τί φαγητὰ θεσπέσια, τί βουνὰ ἀπὸ γλυκίσματα, τί περίφημα κρασιά, τί φρούτα! Ἡ χελώνα ἔφαγε ἀπὸ ὅλα καλὰ-καλά, ἤπιε καὶ τὰ τρία ποτηράκια καὶ δταν πιὰ ἦταν ἐν τάξει θυμήθηκε καὶ τὴν ἀγαπημένη της συνήθεια: Τὸ κουτσομπολιό. Ἀφορμὴ τῆς ἔδωσε ἡ διπλανή της ἡ κερὰ-Ἀλεπού.

— Καὶ πῶς τὰ κατάφερες, κυρὰ-Χελώνα, νάρθῃς ἐδῶ; τὴν ρωτᾶ.

— Μὲ τὸν πιὸ χειρότερο τρόπο, ἀπαντᾶ ἡ Χελώνα! Νὰ ὑπεσθε ὅμως ἐσεῖς ὅλοι σας καὶ θὰ μοῦ τὸ πληρώσετε μιὰ μέρα.

— Καὶ γιατί, κερὰ-Χελώνα;

— Γιατὶ ἔκανα τὸ χειρότερο ταξίδι πού μποροῦσε νὰ γίνῃ. Ἀναγκάσθηκα νὰ δεχτῶ τὴν πρόταση αὐτουνοῦ ἐκεῖ, τοῦ κρεμανταλᾶ Ἀετοῦ, καὶ μὲ ὑποχρέωσε μὲ τὴ φτερούγα του πού βρωμοκοποῦσε σὰν ὀχετός...

Τὸ κοπλιμέντο αὐτὸ, τῆς ἀχάριστης Χελώνας, ἔκανε τὸν γύρο τοῦ τραπεζιοῦ καὶ ἔφτασε καὶ ὡς τ' αὐτιὰ τοῦ Ἀετοῦ. Αὐτὸς θύμωσε ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτε. Ἀποφάσισε ὅμως νὰ δώσῃ ἕνα μάθημα στὴν κερὰ-Χελώνα.

Ὅταν τὸ τραπέζι τελείωσε, ἡ Χελώνα πλησίασε τὸν Ἀετὸ καὶ τοῦ λέει μὲ τὸ πιὸ γλυκό της χαμόγελο:

— Πιστεύω νὰ μὲ πάρῃς πάλι πίσω ὅπως μ' ἔφερες, καλέ μου φίλε.

Ὁ Ἀετὸς ἀποκρίθηκε εὐγενικά:

— Πῶς ὄχι! Ἀνέβα, κυρὰ-Χελώνα στὴν φτερούγα μου καὶ φεύγοῦμε ἀμέσως!

Χαρούμενη ἡ κοτσομπόλα καὶ ἀχάριστη σκαρφάλωσε πάλι κάπω ἀπὸ τὴν φτερούγα τοῦ Ἀετοῦ.

Στὸ δρόμο ἡ ἴδια πάλι ἐρώτηση ἐκ μέρους τοῦ Ἀετοῦ καὶ ἡ ἴδια πάλι ἀπάντηση ἐκ μέρους τῆς Χελώνας γιὰ τὴ μυρωδιά.

Αὐτὴ τὴν φορὰ ὅμως ὁ Ἀετὸς δὲν τὄφαγε. Χαμογέλασε ἀπὸ μέσα του, καὶ γέροντας ἀπὸ τὸ ἕνα πλάϊ, ἄρχισε νὰ κατεβαίνῃ πρὸς τὴ γῆ.

Ὅταν ἔφτασε σὲ ὕψος λίγων μέτρων ἀπὸ κάτι βράχους, κάνει μιὰ ἀπότομη κίνηση καὶ ἀφήνει τὴ Χελώνα νὰ πέσῃ ἐπάνω στοὺς βράχους.

Τὸ πέσιμο ἦταν δυνατὸ ἀλλ' ὄχι καὶ θανατηφόρο γιὰ τὴ Χελώνα. Μονάχα πού τὸ καύκαλό της, πού ἦταν μονοκόμματο ὡς τότες ἔγινε χίλια κομμάτια. Ἀμέσως ἔτρεξαν εἰς βοήθεια τῆς Χελώνας πού ἀγκομαχοῦσε, τὰ ἄλλα ζῶα, τὴν περιποιήθηκαν, τῆς ἔπλυναν τὶς πληγὲς καὶ τῆς κόλλησαν μὲ δση περισσότερη τέχνη μπόρεσαν τὸ καύκαλό της.

Σὲ λίγες μέρες ἡ Χελώνα ἔγινε καλὰ ἀλλὰ τὸ καύκαλο της ἔμοιαζε σὰν καμωμένο ἀπὸ πολλὰ μικρὰ κομματάκια. Ἀπὸ τότε, δλες οἱ Χελώνες γεννιοῦνται με τὸ καύκαλό τους γεμάτο κολλήματα σὰ νὰ εἶναι πολλὰ διάφορα κομματάκια.

Ἔβερεστ [Β]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ δασκάλισσα ζητεῖ νὰ τῆς ποῦν λέξεις σύνθετες, μὲ πρῶτο συνθετικὸ τὴ λέξη μέλος, π. χ. μελωδία, μελόδραμα κλπ.

Καὶ ἡ *Διχουδίτσα* πετάγεται: Μελομακάρουνο!

Φρασκουίτα

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΛΕΥΚΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

(Βλ. Διάπλασιν τοῦ 1939, φυλλ. 34)

1. Στὴ σελ. 297, στηλ. β', στιχ. 5 (Οἱ Θαλασσόλυκοι) λείπει ἡ λέξη *ψαρόβαρκες*.
2. Στὴ σελ. 297, στήλ. γ', στιχ. 41, (Οἱ Θαλασσόλυκοι) λείπει ἡ λέξη *κουπί*.
3. Στὴ σελ. 298, στήλ. β', στιχ. 31, (Χίλια - Μύρια) λείπει ἡ λέξη *κουβέντιαζαν*.
4. Στὴ σελ. 299, στήλ. α' στιχ. 22, (Ἀθηναϊκὴ Ἐπιστολή), λείπει ἡ λέξη *ἀπελά*.
5. Στὴ σελ. 299, στήλ. β', στιχ. 6, (Ὁ Κωστάκης) λείπει ἡ λέξη *ἀρμένιες*.
6. Στὴ σελ. 300, στήλ. α', στιχ. 9, (Ὁ Κωστάκης) λείπει ἡ λέξη *κόσμος*.
7. Στὴ σελ. 300, στήλ. γ', στιχ. 23, (Ἡ Γυφτοπούλα) λείπει ἡ λέξη *μεθοῦσε*.
8. Στὴ σελ. 301, στήλ. α', στιχ. 53, (Ἡ Γυφτοπούλα) λείπει ἡ λέξη *φωτεινό*.
9. Στὴ σελ. 301, στήλ. γ', στιχ. 25, (Ποίημα) λείπει ἡ λέξη *κάποτε*.
10. Στὴ σελ. 302, στήλ. γ', στιχ. 6 (Ἐκτ. Διαγων.) λείπει ἡ λέξη *Θέσῃ*.
11. Στὴ σελ. 303, στήλ. α' στιχ. 27, (Ἀλληλογραφία) λείπει ἡ λέξη *φίλης*.
12. Στὴ σελ. 304, στηλ. β' στιχ. 43, λείπει ἡ λέξη *νῦφες*.

Ἀπὸ τὰ ὑπερεκατὸν Διαπλασόπουλα πού ἔλαβαν μέρος στὸν Διαγωνισμὸ τῶν Λευκῶν Λέξεων, κανένας, οὔτε στὴ Μεγάλη Τάξη οὔτε στὴ Μικρὴ δὲν βρῆκε καὶ τὶς δώδεκα λέξεις σωστά, καὶ μόνον ἕνας *ὁ Στέφανος τῆς Δόξης*, βρῆκε τὶς ἕνδεκα. Τὶς δέκα βρῆκαν δσοι μοιράζονται τὰ δεύτερα καὶ τρίτα Βραβεῖα στὶς δύο τάξεις. Δεύτερο Βραβεῖο παίρνουν δσοι βρῆκαν τὶς δυσκολώτερες λέξεις καὶ μὲ τοὺς λιγώτερους δισταγμοὺς καὶ Τρίτο παίρνουν ἐκεῖνοι πού βρῆκαν ἰσάριθμες λέξεις ἀλλὰ παραθέτουν καὶ δυὸ-τρεῖς ἄλλες πού νομίζουν πὼς ταιριάζουν.

Μεγάλη δυσκολία παρουσίασαν οἱ λέξεις *ψαρόβαρκες* (οἱ περισσότεροι ἔγραψαν *ψαράδες*) *κόσμος* (πάρα πολλοὶ ἔγραψαν *σκοπὸς* πού ταίριαζε ἀρκετὰ) καὶ *κάποτε*, πού πραγματικὰ ἦταν δύσκολο νὰ βρεθῆ. Μ' αὐτὸ δὲν μείωσε τὸν ζῆλο τῶν παιδιῶν πού ἔλαβαν σ' αὐτὸ τὸ διαγωνισμὸ μέρος πολυαριθμότερα ἀπὸ πέρυσι.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ (ἀπὸ 15 ἐτῶν καὶ ἄνω, καθὼς καὶ δσοι δὲν ἐσημείωσαν ἡλικίαν).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ *Στέφανος τῆς Δόξης* [20Ε]. (Ἐκτὸς διαγωνισμοῦ *Γκάλιεν* [20 Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ροζελάντια* [18 Ε], *Κίτριν Ἀράχνη* [18Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ραφαὴλ* [16Ε], *Σίφουνας* [16Ε], *Μαρία Γ. Καγιὰ* [16Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ: ἀπὸ [14 Ε] εἰς ἕκαστον: Λυγαριά, Στέφανος Ἀμάραντος, Αἰὲν Ἀριστεύειν, Ἄσπρος Γλάρος, Ἀδολάρ, Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας, Νέα Ἐσμεράλδα, Πλοίαρχος Νέμος.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ ἀπὸ [12 Ε] εἰς ἕκαστον: Λυγερή, Ρεπόρτερ, Ἠλέκτρα, Σκιά, Δοξασμένο Ἀκρωτήρι, Λευκὴ Καμέλια, Λουλούδι τῶν Ἄλπεων, Νυχτοτράγουδο, Ρήγισσα Ἀνερούσα, Ἀταλάντη, Σαρηδών, Εὐωδία Ρόδου, Ναυτάκι.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ ἀπὸ [10 Ε] εἰς ἕκαστον: Ὀρεσίβια, Ἡλιοπερίχυτη, Ἁπλῆ Ζωή, Ἄρμα τῆς Νίκης, Παιχνιδιάρα, Κικὴ Φεσσοπούλου, Μιχαὴλ Στρογγύφ, Μπιάνκα Σορέλλι.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: ἀπὸ [8Ε] εἰς ἕκαστον: Νεράϊδα τοῦ Δάσους, Ἰωάννης Δρούγκας, Φειδιππίδης, Προσωπιδοφόρος, Σουσουράδα, Μαχαρανή, Κερκυραϊκὸ Ἀκρωγιάλι, Σπογγαλιεὺς τοῦ Αἰγαίου, Ὁπαδὸς Ἀμερικανισμοῦ, Σεβὰχ Θαλασσινός, Συριανός, Νιόβη, Σιγή.

ΜΙΚΡΗ ΤΑΞΙΣ (14 ἐτῶν καὶ κάτω)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἀτρόμητη Κολυμβήτρια* [18 Ε], *Λίνα Ἰγγλέση* [18 Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Σπίθα* [16Ε], *Ὠκύπους Ἀχιλλεὺς* [16Ε], *Θεόδωρος Κολοκοτρώνης* [16 Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ ἀπὸ [14 Ε] εἰς ἕκαστον: Ἀττὲ Ἰράμ, Ἑλένη Ἐμ. Ἀποστολάκη, Ἄσπρο Κουνελάκι, Κόκα, Ματμουδίτσα, Κώστας Καλαφάτης, Τάκης Ν. Ρουμελιώτης, Μόνα Λίζα, Ἐβελίνα.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ ἀπὸ [12 Ε] εἰς ἕκαστον: Ἀρτανιάν, Γλυκειά Ἀνάμνησις, Αἴγλη, Ἀλιεὺς τοῦ Αἰγαίου, Τραβόξυλο, Τσάρος, Ἰωάννης Παγκράτης, Νεφέλη, Νηρεύς, Σκυριανόπουλο, Ἀλεξανδρινός, Ἄνθος Αὐγῆς.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ ἀπὸ [10 Ε] εἰς ἕκαστον: Πέρης Δῆλος, Μαρία Συγκλητική, Ἀγύριστο Κεφάλι, Ρεζεντά, Ἀνυπότακτο Ναυτάκι, Αἰγαιοπελαγίτης, Ἰβανόης, Ὀνειρεμμένη Πατρίδα, Ἱππότης τοῦ Ἰονίου, Μύρτα Φλώρη, Ἐγώ, Μάγκας, Γαλανομμάτα, Λοξίας, Κεφαλληνιτοπούλα, Μορφεύς, Βόρειος Πόλος, Μυγχάουζεν, Μικρὸς Λόρδος, Ἀπολλώνιος, Ἐκνθὴ Κουκλίτσα, Δοξασμένη Ὕδρα, Γαλαζάκι, Πήγασος, Τριανταταφυλλάκι, Ἐθνικὸν Ἰδεῶδες, Αὐγή.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: ἀπὸ [8Ε] εἰς ἕκαστον: Κότσυφας, Αἰγινήτικος Γλάρος, Μικρὸς Ζωγράφος, Αἰθήρ, Μάγκας τῆς Φιλοθέης, Δωδωναῖος, Καστανούλα, Τζόκεϋ, Θηριοδαμαστής, Ἀπόλλων τοῦ Μπελβεντέρε, Μαγεμμένο Ρόδο, Μικρούλα Ντόριτ.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 27 Ἰανουαρίου 1940

ΤΑ ΕΞΗΝΤΑΧΡΟΝΑ

Τὴν π. Τετάρτη, στὸ Ὑπουργεῖο Πρωτευούσης, συνήλθε ἡ μικρὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ ἑορτασμοῦ τῶν Ἑξηντάχρονων. Ἀλλὰ ἐπειδὴ ὁ κ. Κατζιὰς ἦταν ἄρρωστος, ἡ τακτικὴ συνεδρίαση ἀναβλήθηκε γιὰ τὴν 13 Φεβρουαρίου. Ὡστόσο τὰ μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς—μεταξὺ αὐτῶν καὶ ὁ δήμαρχος Ἀθηναίων κ. Ἀ. Πλυτᾶς—ἄλλαξαν διάφορες σκέψεις καὶ πῆραν κι' ἀποφάσεις γιὰ τὸν καταρτισμὸ τοῦ προγράμματος, πού θὰ τὶς ὑποβάλλουν μεθαύριο πρὸς ἔγκριση στὸν κ. Ὑπουργό.

Ὁ κ. Γρηγ. Ξενόπουλος, Φαίδων, εὐχαριστεῖ ἀπ' τὴν καρδιά του τὰ Διαπλασόπουλα, δσα θυμήθηκαν νὰ τὸν συγχαροῦν γιὰ τὴν ὀνομαστική του ἑορτὴ τὴν π. Πέμπτη. Ἔλαβε πλῆθος τηλεγραφήματα, γράμματα, κάρτες. Καὶ συγκινήθηκε ξαθαριὰ κι' ἀπὸ τὰ νέα αὐτὰ δείγματα τῆς ἀγάπης τῶν ἀγαπημένων του παιδιῶν. Καὶ τοῦ χρόνου!

Κρῖμα, *Κεφαλλωνίτικο Ἀπρογιάλι*, πού δὲν ἤλθες νὰ σὲ ἰδῶ. Ἀλλὰ δὲν πειράζει, ἀφοῦ θὰ ξαναλθῆς στὴν Ἀθήνα καὶ θὰ μείνῃς περισσότερο. Τὴν ἐγχείριση τῶν ἀμυγδαλῶν μὴ τὴν φοβᾶσαι, εἶναι πολὺ εὔκολη, κι' δταν σοῦ πῇ ὁ γιατρός. Καλὰ σοῦ λέει ἡ μαμμά σου: τὰ παιδιὰ πού παίρνουν Α στὴ Σελίδα εἶναι μεγάλα· ἐσὺ δὲν μπορεῖς ἀκόμα νὰ τὰ φτάσῃς.

Ἔλαβα, *Νεφέλη*, ἐξετέλεσα τὶς παραγγελίες σου κι' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὶς φροντίδες. Ὁ κ. Φαίδων ἡσύχασε πού τὸ ἔλαβες τὸ γράμμα τοῦ κ. Χαραμῆ. Εἶδες τί ὡραῖο πού ἦταν; Ἀλλὰ καὶ τὸ δικό σου, πού τὸν εὐχαριστοῦσες γιατὶ ξανάδωσε τὸ φῶς στὸν ἀγαπητό σου συγγραφέα, μοῦ ἄρεσε καὶ σὰν γράμμα καὶ σὰ μιὰ εὐγενικὴ πράξη.

Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια, *Σανθὴ Θιακοπούλα*. Ναί, νὰ μοῦ γράφετε κι' δταν εἶσθε ὅλες μαζί σεῖς πού ἔχει ἐγγράψει ἡ καλή μας *Νεφέλη*· ἀλλὰ θὰ μοῦ ἄρεσε ἄν μοῦ γράφατε καὶ καθεμιὰ χωριστά, τὰ δικά σας.

Καὶ τὸ δικό σου γραμματάκι, *Ἀργυρὰ Πανσέληνος*, μ' εὐχαρίστησε πολύ. Εἶναι τὸ πρῶτο, ἀλλὰ ἐλπίζω νὰ ἐξακολουθήσῃς. Καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ πού φροντίζεις μὲ τὶς ἄλλες γιὰ τὴ διάδοσή μου. Καθὼς θὰ εἶδες, σοῦ ἐνέκρινα τὸ ψευδώνυμο πού εἶχε ἄλλοτε κι' ἡ θεία σου, ἡ παλιά μου φίλη.

Θιακὸ Δεαβολάκι, καὶ σὺ θὰ εἶδες τὴν ἔγκριση τοῦ ψευδωνύμου σου. Τὸ γραμματάκι σου μοῦ ἄρεσε πολύ. Εὐχαριστῶ γιὰ τὶς εὐχές, πού συντελεῖς κιόλα στὴν πραγματοποίησή τους, κατὰ τὸ «σὺν Ἀθηνᾷ καὶ χεῖρα κίνει»...

Σήμερα ἔχω νὰ συλλυπηθῶ δυὸ παιδιά μου γιὰ τὸ μεγαλύτερο δυστύχημα πού μποροῦσε νὰ τοὺς συμβῇ: ὁ *Νηρεὺς* κι' ἡ *Ἀφρόεσσα* ἔχασαν ξαφνικὰ, κεραυνοβόλα, τοὺς καλοὺς τους πατέρες. Παρακαλῶ τὸ Θεὸ νὰ τοὺς δίνῃ παρηγοριά. Ἂς συλλογιοῦνται πὼς σὰ τίποτα δὲν ὠφελεῖ ἡ ἀπελπισία... Τὴν *Ἀφρόεσσα* τὴν εὐχαριστῶ πολὺ πού, μ' ὅλη της τὴ λύπη, μοῦ ἔκαμε κι' ἕνα ξεσπάθωμα.

Εὐχαριστῶ πολύ, *Φιλόσοφε*, γιὰ τὴν ἀνανέωση καὶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια. Λαμπρὴ ἡ ἰδέα σου νὰ γίνῃς «Ἀδελφή». Καὶ θὰ γίνῃς ἀπὸ τὶς καλές, ἀφοῦ πῆρες κιόλα τὰ πρῶτα μαθήματα, θὰ φοιτήσῃς τοῦ χρόνου στὴ Σχολὴ τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ καὶ κατόπι θὰ πᾷς νὰ τελειοποιηθῇς στὴν Ἀγγλία. Ἰδιαιτέρως εὐχαριστήθηκε ὁ κ. Φαίδων, πού ἡ Ἐπιστολή του γιὰ τὶς «Ἀδελφὲς» σ' ἐνθάρρυνει στὴν ἀπόφασή σου.

Ἄλκη Μύρα, ναί, ἔμαθα κι' ἐγὼ τὸ δυστύχημα τοῦ ἀγαπητοῦ μας *Νηρέα* καὶ σήμερα τὸ γράφω. Τὸ λυσόχαρτο σοῦ τὸ ἔστειλα, ἄν δὲν τὸ ἔλαβες, θὰ χάθηκε βέβαια στὸ ταχυδρομεῖο. Μὴν κακομελετᾶς! ἡ «Κυριακὴ» θὰ γίνῃ μέσα σ' αὐτὸ τὸ χρόνο, καὶ γρήγορα μάλιστα.

Ἔκαμες καλὰ *Αἴσν*, νὰ ἐπιμείνῃς, γιατὶ καθὼς βλέπεις, τὸ ἕνα ἀπὸ δυὸ τελευταῖα σου σκίτσα, πολὺ καλό, δημοσιεύεται σήμερα. Ἀργότερα θὰ δημοσιευθῇ καὶ τάλλο, ἄν στὸ μεταξὺ δὲν μοῦ στεῖλῃς κανένα καλύτερο. Χαίρω πού θὰ λάβῃς μέρος καὶ στὸ Πένταθλο.

Μαρίδα τοῦ Φαλήρου, ἀπὸ λάθος τοῦ πατέρα σου—καθὼς σημειώνει ὁ ἴδιος—ἔλαβα μὲ μεγάλη καθυστέρηση τὸ ἀπὸ 28 Δεκεμβρ. γράμμα σου. Εἶναι ἀρκετὰ παλιὰ αὐτὰ πού μοῦ γράφεις γιὰ νὰ σοῦ ἀπαντήσω καὶ περιμένω νεώτερα. Ὡστόσο σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀνανέωση καὶ τὶς εὐχές, καθὼς κι' ὁ κ. Φαίδων.

Λυποῦμαι, *Εἰρήνη Καρκαλέτση*, πού ἔδωσα τὸ παλιό σου ψευδώνυμο ἐνῶ τὸ ἠθελες ἀκόμα, ἀλλὰ δὲν φταίω, ἀφοῦ οὔτε πέρσυ τὸ ἀνανέωσες. Σ' εὐχαριστῶ πού προσφέρεσαι γιὰ τὰ Ἑξηντάχρονα. Φυσικά, τὰ Διαπλασόπουλα πού ἐδήλωσαν συμμετοχή, θὰ προσκληθοῦν ἐν καιρῷ ἀπὸ τὴν Ἐπιτροπὴ νὰ παρουσιασθοῦν.

Σοῦ ἔστειλα καὶ τὸν Ὁδηγό, *Θαλασσινή*. Στὴ Ζάκυνθο βέβαια ἤσουν καλύτερα, γιατὶ κι' ἡ φύση ἐκεῖ εἶναι ὡραιότερη κι' ἡ κοινωνία πιὸ προηγμένη. Ἀλλὰ κι' αὐτοὶ πού μετέθεσαν τὸν πατέρα σου θὰ εἶσαι καλά, γιατὶ κι' ἡ πόλη, κι' οἱ δρόμοι, καὶ τὰ σχολεῖα, κι' ὅλα σχετικῶς εἶναι μεγαλύτερα. Νὰ ποῦ βρῆκες ἀμέσως καὶ φίλες πολλές...

Κι' ἐγὼ χαίρω, *Διαβάτη*, πού, ἀφοῦ μὲ παρακολουθήσας δυὸ χρόνια, φέτος ἔγινες καὶ συνδρομητής καὶ θὰ λαβαίνῃς μέρος σ' ὅλη τὴν κίνηση. Γιὰ τὰ καλὰ λόγια σ' εὐχαριστῶ. Ἰδιαιτέρως σ' εὐχαριστεῖ κι' ὁ κ. Φαίδων γι' αὐτὰ πού γράφεις γιὰ τὶς «Ἀθηναϊκὲς Ἐπιστολές».

Καὶ σένα, *Μάρκο Μπάνσαρη*, ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ γιὰ «τὸν ἀπεριόριστο θαυμασμό σου καὶ τὴν εἰλικρινῆ σου ἀγάπη». Χαίρω πού σοῦ ἄρεσει τόσο ἡ ἐφετεινή μου ὅλη. Σοῦ ἔστειλα λυσόχαρτο καὶ τὰ φυλλάδια τοῦ 1937 πού ἐζήτησες.

Ἔλαβα, *Θλιμμένη Μελωδία*, ἐξετέλεσα κι' εὐχαριστῶ. Ἀλήθεια εἶχες πολὺν καιρὸ νὰ μοῦ γράψῃς, ἀλλὰ ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς τώρα συχνότερα. Θὰ συντελέσῃ σ' αὐτὸ ἡ χαρὰ πού ξαναβλέπεις τὸ παλιό σου ἀγαπητὸ ψευδώνυμο στὴν ἀλληλογραφία μου, καὶ πού τόση ἐπιθυμία εἶχες νὰ τὸ ξαναΐδῃς...

Πολὺ εὐχάριστα ὅλ' αὐτὰ πού μοῦ γράφεις, *Ἐλενίτσα Φραγκοπούλου*. Τὸ ψευδώνυμο πού θέλεις εἶν' ἐλεύθερο καί, γιὰ νὰ σοῦ τὸ ἐγκρίνω, θὰ μοῦ στείλῃς 10 δραχμές, κι' ἄλλες 20 γιὰ συμπλήρωμα τῆς συνδρομῆς σου. Ἂν θέλῃς καὶ τὸν Ὁδηγό, θὰ προσθέσῃς δρ. 6. Φίλησέ μου τὴ μικρὴ *Ντίνα*, πού οὔτε ἀνοίγει τὸ ἄλλο περιοδικό, παρὰ περιμένει πότε νἀρθῇ τὸ φυλλάδιό μου γιὰ νὰ τἀρπάξῃ καὶ νὰ τὸ διαβάσῃ πρώτη.

Πίστις-Πατρίς, αὐτό, καθὼς θὰ εἶδες, σοῦ ἐδιάλεξα. Σοῦ ἔστειλα ἐπίσης λυσόχαρτο, Μ. Μυστικὰ καὶ Ὁδηγό. Βέβαια, εἶναι πολὺ καλύτερα τώρα ποὺ εἶσαι συνδρομήτρια καὶ λαβαίνῃς μέρος στὴν κίνηση, παρὰ δταν ἀγόραζες τὸν τόμο μου κάθε πρωτοχρονιά. Τὸ θεῖο σου, τὸν παλιό μου φίλο, τὸν θυμοῦμαι πολὺ καλά. Γράφε μου συχνά, καὶ γιὰ τὴν ἀγάπη μου μὴν ἀμφιβάλῃς· τὸ ἴδιο ἀγαπᾶ καὶ τοὺς παλιούς μου καὶ τοὺς νέους· ἄλλωστε σὺ εἶσαι σὰν παλιά, ἀφοῦ μὲ γνωρίζεις τόσα χρόνια...

Περαστικά, *Ἠλιοβασίλεμμα*. Εἶδα πόσο σ' ἐνθουσίασε τὸ δωδεκασέλιδο τοῦ Ἰανουαρίου κι' ἐλπίζω νὰ σοῦ ἀρέσῃ τὸ ἴδιο καὶ τὸ σημερινό. Γέλασα καὶ μὲ τὸ ὑπηρετριάκι ἀπ' τὸ χωριὸ πού τὸν δυνατὸ ἀέρα τὸν εἶπε «περικουκλίνα». Δέν ξέρω ὅμως ἄν ἡ λέξη εἶναι δική του ἤ ἄν ἔτσι τὸ λένε στὸ χωριό του.

Ὅταν μοῦ ἔγραφες, *Σίφουνα*, ἐχιόνιζε, ἀλλὰ σήμερα ποὺ σοῦ ἀπαντῶ εἶναι καλὸς καιρός. Ἂς ἐλπίσουμε πὼς ὁ πολὺ ὁριμὸς χειμώνας ξεθύμανε. Χαίρω πού βρῆκες καλὰ ὅλα τ' Ἀγωνίσματα τοῦ Πεντάθλου. Ἂν κρίνω ἀπὸ τὶς ἀπαντήσεις πού ἔλαβα ὡς τώρα, πολλοὶ θὰ λάβουν μέρος αὐτὴ τὴ φορά. Στεῖλε μου νὰ ἰδῶ τὸ «Μπούμμπουμ». Δὲν τὸ ἔχω διαβάσει, ἀλλὰ μοῦ λέν πὼς εἶναι ὡραῖο διήγημα.

Ρινταντέν, δὲν σὲ εἶχα ξεχάσει καὶ χαίρω πού θὰ μοῦ γράψῃς τώρα πιὸ συχνά. Τὸ διήγημά σου δὲν τὸ διάβασα ἀκόμα· ἀλλὰ εἴτε τὸ ἐγκρίνω εἴτε τὸ ἀπορρίψω, τὸ χειρόγραφο δὲν θὰ μπορέσω νὰ σοῦ τὸ ἐπιστρέψω. Χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφω ποτέ, καὶ γι' αὐτὸ καλὸ εἶναι νὰ κρατῆτε ἀντίγραφο ἀπὸ κάθε τι πού μοῦ στέλνετε.

Χαίρω, *Ἀκρίτα*, πού περνᾷς καλὰ στὴ νέα σου διαμονή. Φαντάζομαι πὼς θὰ χαίρεσαι δταν ἀπαντῶ σὲ γράμμα σου καὶ γι' αὐτὸ ἡ δική μου λύπη εἶναι δταν ὁ χῶρος δὲν μοῦ ἐπιτρέπῃ νἀπαντῶ σ' ὅλα τὰ γράμματα κι' ἀμέσως... Τὶς Ἀσκήσεις σου τὶς ἔλαβα καὶ σοῦ δημοσίευσα κιόλα μιὰ στὸ 7ο φυλλάδιο.

Κι' ἐγὼ νομίζω, *Ἡρακλῆ*, πὼς τ' Ἀγωνίσματα τοῦ Πεντάθλου εἶναι «πνευματικοῦ περιεχομένου καὶ μορφωτικῆς καλλιέργειας» καὶ πὼς ὁ Νικητὴς θὰ δείξῃ πὼς εἶναι «πνευματικὰ καλλιεργημένος». Οἱ Ἀσκήσεις σου, 50 τὸ ὅλον, εἶναι βέβαια πολλές· ἀλλ' ἀφοῦ στὴν πρώτη προκήρυξη δὲν ἔβαλα ὅριο, μποροῦσες νὰ στεῖλῃς καὶ... ἑκατό. Ἐπειδὴ ὅμως εἶπα κατόπι πὼς ἡ Συλλογὴ πρέπει νἀχῃ 15-20, τὸ δίκαιο εἶναι νὰ σοῦ ξεχωρίσω καὶ σένα 20 στὴν τύχη, κι' ἀπ' αὐτὲς μόνο νὰ σοῦ διαλέγω κάθε φορὰ γιὰ δημοσίευση. Αὐτὸ ἄλλωστε θὰ κάμω καὶ γιὰ ὅλους πού ἔστειλαν περισσότερες.

Ἐδῶ σταματῶ. Καμμιὰ δεκαριὰ γράμματα πού ἔμειναν, τὰ φύλαξα γιὰ τὸ ἐρχόμενο.

ΠΡΟΣΟΧΗ: *Ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου ἡ συνδρομὴ τῆς «Διαπλάσεως» γιὰ τὸ ἐσωτερικὸ εἶναι δρ. 120.*

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα ἔλαβα τὰ ἑξῆς:

«Σκέψεις τῆς στιγμῆς», «Ὁ κύρ-Θωμᾶς», «Νοσταλγία», «Χαμωνιάτικη Διακάδα», «Ἠλιοβασίλεμα», «Πές μου τὸ φίλο σου νὰ σοῦ πῶ ποιὸς εἶσαι», «Ἕνα κατόρθωμά μου», «Ἐὐπνημα ζωῆς» καὶ «Διαβάζοντας».

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δὲν ἐγκρίνεται, οὔτε ἀνανεώνεται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ δικαίωμα, δρ. 10.— Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν ὡς τὴν 30 Νοεμβρίου 1940. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α. ἀνήκουν σὲ ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, σὲ κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα : Εὐαίσθητη Ψυχή, (ΜΜ). Ριχάρδος, ἀ. (;;). Σκαθάρι, ἀ. (ΘΚ). Ἄρτσι, ἀ. (;). Βοῦρτσι, ἀ. (..,) Μαῦρο Τριαντάφυλλο, κ. (ΛΧ). Γκαΐτε, ἀ. (ΑΚ). Εὐβοιοπούλα, κ. (ΠΚ) Τσάρεβιτς, ἀ. (Χ). Νάρκισσος, ἀ. (ΔΚ).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Λευκαδιτόπουλο, ἀ. Ἄντυ Κόγκα, κ. Ἴκαρος, ἀ, Μπιάνκα Σορέλλι, κ. Ρεπόρτερ, ἀ. Ὁράτιος Νέλσων, ἀ. Καπιταΐν Μπλούντ, ἀ. Ὑδραιόπουλο, ἀ. Μεγάλη Ἑλλάς, κ. Τριανταφυλλάκι, κ. Δοξασμένο Ἀκρωτῆρι, ἀ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της : ***Γαλάζιο Κρινάκι*** (σοῦ ἐνέκρινα, καθὼς θὰ εἶδες, τὸ ψευδώνυμο· μὲ χαρὰ κάνω τὴ γνωριμία σου κι' ἐλπίζω νὰ φαίνεσαι συχνά·) ***Ἀθανάσιον Κοκόνην*** (ἔστειλα τὸν τόμο τοῦ 1939· ναί, σιγὰ-σιγὰ μπορεῖς νὰ ποκτήσῃς πολλοὺς κι' ἴσως ὅλους·) ***Καπετὰν Ἄγραν*** (κι' οἱ δυὸ αὐτοὶ γράφτηκαν ἀπὸ ἄλλον καὶ σημειώθηκαν γιὰ ξεσπάθωμα δικό του· ἀλλὰ δὲν πειράζει, ἐσὺ θὰ βρῆς ἄλλους...) ***Τσιριγώτικο Διαβολάκι*** (εὐχαριστῶ γιὰ τὶς εἰκόνες, ἂν καὶ δὲν ξέρω ἂν θὰ τὶς χρησιμοποιήσω, γιατὶ ἔχω πολλὲς πιὸ ὡραῖες καὶ κατάλληλες·) ***Ἀλιεηστιν*** (αὐτὸ σοῦ ἐνέκρινα· σοῦ ἔστειλα καὶ Ὁδηγὸ· διηγήματα, μικρὰ βέβαια, μπορεῖς νὰ μοῦ στέλνῃς ἀπὸ ἕνα κάθε φορά, κι' ἄμα σοῦ δημοσιεύεται ἢ σοῦ ἀπορρίπτεται, νὰ στέλνῃς ἄλλο·) ***Κατίναν Βαμπρτζῆ*** (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα·) ***Καρδερίναν*** (Ὁδηγὸ ἔστειλα· τὸ Π. Πνεῦμα πολὺ ἐκτενές· δὲν μπορεῖς νὰ τὸ κάμῃς συντομώτερο ;) ***Βοναπάρτην*** (ὁ κ. Ξ. ἔλαβε τὸ γράμμα σου καὶ σ' εὐχαριστεῖ πολύ· ἐγὼ θὰ σοῦ ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο·) ***Ἀετιδία*** (ἔλαβα κι' ἐξετέλεσα· εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα· ***Ταρζὰν*** (αὐτό, καθὼς θὰ εἶδες, σοῦ ἐνέκρινα· οἱ Ἀσκήσεις σου γιὰ τὸ Πένταθλο πρέπει νὰ χαχουν καὶ τὶς λύσεις τους· χωρὶς αὐτές, πῶς θὰ κρίνω ἂν εἶναι καλές ; ἐγὼ θὰ καθήσω νὰ τὶς λύσω ;) ***Ἀραπάκι τοῦ Καΐρου*** (τρεῖς μόνο Ἀσκήσεις δὲν εἶναι δεκτές· γιὰ νὰ λάβῃς μέρος στὸν Διαγωνισμό, πρέπει νὰ στείλῃς Συλλογὴ ἀπὸ 15 ἕως 20, κι' ἔχεις καιρὸ ὡς τὶς 15 Φεβρουαρίου·) ***Καπετὰν Νικηφόρον*** (λύσεις ἔλαβα, λυσόχαρτο ἔστειλα·) ***Ἀΐνστάϊν*** (καλὸ ταξίδι·) ***Μικρὴν Πριγκήπισσαν*** (ἔλαβα· εἶναι λοιπὸν «Μικρὴ Πριγκήπισσα», ἀλλὰ προτιμᾷς τὸν «Γιάννη Καστέρα»...) ***Βόταν*** (τόμο ἔστειλα· ὁ Γρίφος σου τροποποιήθηκε ἀκριβῶς γιὰ νὰ γίνῃ εὐκολώτερος·) ***Χαρὰ καὶ Ράκι, Μελέαγρον Μορέλλαν, Μεγάλην Ἑλλάδα*** κτλ. κτλ.

Εἰς ἔσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν ***27*** Ἰανουαρίου θὰ παντήσω στὸ ἐρχόμενο.

Παρακαλῶ πολὺ ὅσους χρωστοῦν τὴ συνδρομή τους νὰ τὴ στείλουν τὸ γρηγορώτερο. Ἂς ἔχουν ὑπ' ὄψει τους, ὅτι οἱ συνδρομὲς αὐτὲς εἶναι ὁ μόνος μου πόρος· ἡ καθυστέρηση ἑπομένως δυσκολεύει πολὺ τὸ ἔργο μου ποὺ ἀπαιτεῖ ὄχι μόνο μεγάλους κόπους, ἀλλὰ καὶ μεγάλα ἔξοδα.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 290ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 3 Ἀπριλίου 1940.

105. Δεξίγριφος

Εἰκόνα σου ὁποιαδήποτε
Μ' ἓν ἄνθος τὴ στολίζεις,
Καὶ γνωστὴ πόλη ἀσιατικὴ
Ἀμέσως σχηματίζεις.

Κεφαλλωνιτοπούλα

106. Συλλαβόγριφος

Δυὸ σύμφωνα τὰ ἑνώνω
Μὲ κάποια μετοχὴ
(Ἢ καὶ μ' ἀντωνυμία)

Κι' ἀπρόοπτα δηλώνω
Ἀγαπητὸ παιδί
Σὲ τρυφερὴ ἡλικία.

Πριγκήπισσα τοῦ Δάσους

107. Διπλοῦς Μεταγραμματισμὸς

Ἀπὸ τροχοφόρο ὡραῖο,
Ἂν μάλλαξῃς ἕνα γράμμα,
Γλυκειὰ ἀκοῦμε μουσική.
Κι' ἂν τὸ ἴδιο κάνῃς πράμμα,
Νὰ μιὰ πόλη ἑλληνική.

Φερδινάνδος Λεσσὲψ

108. Ἀναγραμματισμὸς

Ἕνα ζῶο οἰκιακό
Τἀναγραμματίζω,
Κι' ἑναγζεύρωπαϊκὸ
Ποταμὸ κερδίζω.

Ματμουδίτσα

109. Δικτυωτὸν

* * * * * * *=Πόλις τῆς Ἑλλάδος.
* * * *
* * * * * * *=Βασιλεὺς τ. Ρώμης.
* * * *
* * * * * * *=Βασιλεὺς τ. Ἑβραίων.
* * * *
* * * * * * *=Ἀρχαία βασιλόπαις.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Σεληνιώτικος Ὀρίζων

110. Κρυπτογραφικὸν

12345617=Ρωμαῖος.
24717 =Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
36317 =Ἄλλος Ρωμαῖος.
45547 =Κληρικὸς ἀλλὰ ξένος.
54345564 =Πόλις μεγαλονήσου.
67442617=Βυζ. αὐτοκράτωρ.
745547 =Ἅγιος.

Μικρούλα Ντόριτ

111—115. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἑνὸς ἄλλου πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν μετὰ ἢ ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις :

τροφή, ἕλος, φάρος, κηρός, Ἄρτα.

Βοναπάρτης

116. Φωνηεντόλιπτον ἐξ Ἀκροστιχίδος

Τὰ ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν Φωνηεντόλιπτον τοῦ τύπου :

*-***-***

τοῦ ὁποίου ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις :

1, Ποταμὸς τῆς Ἀγγλίας· 2, Ἀρχαῖος γεωγράφος· 3, Ὁμηρικὸς βασιλεύς· 4, Ρευστὸν χρῆμα, 5, Μέγας κατακτητὴς αὐτοκράτωρ· 6, Πόλις τῆς Πελοποννήσου· 7, Ὡραῖος μήν· 8, Ἔλλειψις ἀνέμου.

Ἠλιοβασίλεμα

117. Γρῖφος

1
1 1
: : ὁ κενά : παθ
1 1
1
1
ἀμετάβλητη
1

Μόνα Λίζα

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 47.

569. Ἀλιάκμων (ἁλοί, ἄκμων).—570. Ἀσία-Τασία.— 571 Σόδα-σόλα.— 572. Τὸ λάχανο (μάπα).—573.

Π Ρ Ι Α Μ Ο Σ
Ρ Ω Σ Σ Ι Σ
Ι Σ Τ Ι Α
Α Σ Ι Α
Μ Ι Α
Ο Σ
Σ

574. ΛΑΚΕΔΑΙΜΩΝ (Ἀδάμ, Κίμων, ἐλαία, Δάμων, Ἰωνία, μέλαν, Ὠδαί, Νέδων).- 575. Τὸ πλανᾶσθαι ἀνθρώπινον.—576. *Αἰὲν ἀριστεύειν* (ε ἓν, αρ εἰς τε, β ἥν).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Μ' — 96]

«ΙΕΡΑ ΕΞΕΤΑΣΙΣ» κατέρχεται ἀσυγκράτητη ἵνα πατάξῃ ἀμειλίκτως πάντα ὅστις ἤθελε τολμήσει νὰ ἀντισταθῇ στὴν ὁρμητικήν καθοδόν της. Διεύθυνσις : Γεώργιον Μανιατάκην, Σαχτούρη 7 Ἀθήνας.

(Διὰ ***Ἄρην***)

[Μ' — 97]

Ἀλληλογραφῶ μὲ ὅλους-ες καὶ ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά, κάρτ-ποστὰλ καὶ ἀστέρας. Ἰδιαιτέρως Ἀττέ-Ἱράμ, Βασίλισσα Νεφερτίτι. Γράφατε Δ/σιν : Κύριον Μανοῦσον Χατζηγεργγόρην, Χαλκιδικῆς 3, Θεσσαλονίκην. Διά :

Σεμνὴν Διαπλασοπούλαν

[Μ' — 98]

Γέρο τοῦ Μωριᾶ, ἡ διεύθυνσίς μου εἶναι: Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς Ἀθηνῶν.

Μπούλυ

[Μ' — 99]

Βοναπάρτη, θέλεις νὰ ἀλληλογραφήσουσουμε ; Γράψε μου τὴν διεύθυνσί σου.

Μπούλυ

[Μ' — 100]

Εἰς ἔνδειξιν δράσεως οἱ «ΚΑΠΕΤΑΝΑΙΟΙ» προκηρύσσουν δίμηνον, τρίδραχμον ***Διαγωνισμὸν Σκίτσου. Θέμα*** : «Πῶς μᾶς φαντάζεσθε, σύμφωνα μὲ τὰ ψευδώνυμά μας». Βραβεύονται οἱ δύο πρῶτοι. Βραβεῖα ἐκλεκτά. Δ]σις (Μ—69).

[Μ' — 101]

Δεχόμεθα ὡς ***Ἀντιπρόεδρον*** τὸν Χρυσόπτερον Ἀετόν, καὶ ***Μέλη*** τοὺς, Διαβάτην καὶ Κικέρωνα.—***«Καπεταναῖοι»***

[Μ' — 102]

Προσοχή ! Οὐδεμία ἀποκάλυψις μὲ ἐνδιαφέρει.

ΧΡΥΣΟΠΤΕΡΟΣ ΑΕΤΟΣ

Ἀντιπρόεδρος «Καπεταναίων»

[Μ' — 103]

Εἰσερχόμενοι στὴν κίνησι τῆς Διαπλάσεως χαιρετοῦμεν ὅλους-ες.

ΑΡΤΣΙ-ΒΟΥΡΤΣΙ

[Μ' — 104]

Χαιρετῶμεν ὅλους-ες μὲ μιὰ κανονιά : Μύρτα Φτέρη=Φωτεινὴ Ψαλίδα.

Λευκὰ Ὄρη, Ἐβερεστ

[Μ' — 105]

Τὴν ***Α' Ὁμάδα*** τῆς ΠΔΕ σχημάτισαν τὰ ***Διαβολάκια—13.*** Μὲ Πρόεδρον : ***Ἴσιδα***, Ἀντιπρόεδρον : ***Λευκὴ Καμέλια***, Γραμματέα : ***Βασίλισσα Νεφερτίτη***, Ταμίαν : ***Ντέτεντιβ Φάντασμα***, ἐπὶ τῶν Διαγωνισμῶν : ***Κατάσκοπος 33.***—Μέλη: ***Βικτώρια, Γαλανομμάτα, Εὐωδία Ρόδου, Καπετὰν Βρυκόλακας, Κόρη τῶν Κυμάτων, Λευκὸς Ἄγγελος Νοέλλην***—ΠΔΕ

[Μ' — 106]

Πρωτομπαίνοντας στὸ σαλονάκι τῆς Διαπλάσεως χαιρετῶ ὅλους-ες. Ἰδιαιτέρως Μπούλυ καὶ Ἄσπρο Κουνελάκι.

Πίστις-Πατρὶς